

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 8986-07-19 תורגימן ואח' נ' עו"ד ויזל ואח'

לפני: כבוד השופט רון גולדשטיין

התובעת והנתבעת שכנגד: לירון תורגימן

נגד

הנתבעת והתובעת שכנגד: עו"ד נגה ויזל

בשם התובעת והנתבעת שכנגד: עו"ד יובל יועז; עו"ד אילן יונש

בשם הנתבעת והתובעת שכנגד: עו"ד עדי בן חור; עו"ד חיים מאיר

פסק-דין

1. תביעה לסעד כספי בסך 300,000 ש"ח לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע**), ותביעה שכנגד לסעד כספי בסך 71,088 ש"ח, אף היא לפי חוק איסור לשון הרע. במוקד הדיון עומד סכסוך בין נפגעת עבירות מין, גב' לירון תורגימן (להלן: **תורגימן**), לבין עו"ד נגה ויזל (להלן: **עו"ד ויזל**), אשר ייצגה את אחד העבריינים שהורשעו בביצוע העבירות.

רקע הדברים, התביעה העיקרית וטענות הצדדים

2. בשנת 2015 נפלה תורגימן קורבן לעבירות מין חמורות, לרבות אינוס ומעשי סדום, אשר בוצעו בה במהלך שירותה הצבאי על ידי חיילים בבסיס "חצרים", טוראי דין טוויל ורב"ט עקביה ישראלי (להלן: **טוויל ו-ישראלי**, בהתאמה). בעקבות תלונתה של תורגימן, הוגש כתב אישום כנגד השניים. ביום 1.2.2017, בסיומו של ההליך הפלילי שבמסגרתו ייצגה עו"ד ויזל את ישראל, הרשיע בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוט חיל האוויר את טוויל וישראלי בעבירות שיוחסו להם, וגזר עליהם עונשי מאסר בפועל (חא/220/15) (צבאי מחוזי) **התובע הצבאי נ' טוויל** (1.2.2017). טוויל וישראלי ערערו לבית הדין הצבאי לערעורים על הרשעתם וכן על העונש שהושת עליהם. התובע הצבאי הראשי ערער, מצידו, לבית הדין הצבאי לערעורים, על חומרת העונש. הדיון בערעורים, שאף בהם ייצגה עו"ד ויזל את ישראל, התקיים בשלהי שנת 2017. בחודש אוגוסט 2018, ניתן פסק-דינו של בית הדין הצבאי לערעורים (ע/7/17) (ערעורים צה"ל) **התובע הצבאי הראשי נ' טוויל** (15.8.2018) (כב' השופטים אלי"מ א' לוי, אלי"מ מ' הלר ואלי"מ ר' בן עמי), במסגרתו נדחה ערעורו של ישראלי במלואו, ובכך הפכה הרשעתו חלוטה, משלא הוגשה בקשת רשות ערעור על פסק-הדין לבית המשפט

העליון. יוער, כי ערעורו של טוויל, מנגד, התקבל באופן חלקי, תוך זיכוי מחמת הספק מחלק מפרטי האישום. ואולם, הרשעתו בפרטים נוספים של כתב האישום, לרבות בעבירה של אינוס ומעשה סדום בצוותא, נותרה על כנה. בסופו של יום נגזרו על טוויל, בין היתר, שמונה שנות מאסר בפועל, ועל ישראלי נגזרו, בין היתר, שש שנות מאסר בפועל.

3. תורג'מן טוענת כי לאורך כל ההליך הפלילי נגד טוויל וישראלי, הייתה נתונה למתקפות מילוליות ולאיומים מצד בני משפחותיהם. תורג'מן מציינת כי אף נאלצה בשלב מסוים לפנות לבית משפט השלום בראשון לציון בבקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד אמו של ישראלי (ראו פרוטוקול הדיון ב-ה"ט (שלום ראשלי"צ) 42484-09-16 מיום 18.9.2016 שצורף כנספח ב' לתצהיר תורג'מן).

לטענת תורג'מן, במהלך הדיונים בבית הדין הצבאי המחוזי ובבית הדין הצבאי לערעורים, הצטרפה עו"ד ויזל למסע ההכפשה השיטתי והפוגעני כלפיה, אשר חרג מגבולות הייצוג המשפטי הלגיטימי וכלל פרסומי לשון הרע בפלטפורמות שונות. זהו למעשה הבסיס לכתב התביעה דנא שהגישה תורג'מן כנגד עו"ד ויזל. לטענת תורג'מן, המדובר במספר רב של פרסומים, לרבות פרסומים מחוץ לכותלי בתי הדין הצבאיים, ובהם גם פרסומים שנעשו לאחר דחיית ערעורו של ישראלי בבית הדין הצבאי לערעורים.

4. תורג'מן טוענת, ברקע הדברים וברקע הפרסומים מושא כתב התביעה, כי בשלהי שנת 2017, ובעת שנדונו הערעורים בבית הדין הצבאי לערעורים, פנתה אליה גב' מיה נהור (להלן: **נהור**), מתוכנית הטלוויזיה "הצנרת" בהנחיית גיא לרר (להלן: **לרר**), אשר שודרה באותה עת בערוץ 13. לטענת תורג'מן, נהור ביקשה לראיין את תורג'מן מחוץ לכותלי בית הדין הצבאי לערעורים, בעת שהערעורים נשמעו באולם הדיונים. לטענת תורג'מן, היא החליטה להיחשף לציבור ולהתראיין באותו שלב, ועשתה כן במטרה לסייע לנפגעות אחרות של עבירות מין.

הפרסום הראשון מושא כתב התביעה (כתבה בתוכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017)

5. לטענת תורג'מן, מסכת ההכפשות של עו"ד ויזל כלפיה, באה לידי ביטוי במספר פרסומים העומדים בבסיס התביעה דנא.

הפרסום הראשון מושא כתב התביעה הינו מיום 29.11.2017, במסגרת הכתבה הראשונה ששודרה בתוכנית "הצנרת", בעניין הערעורים שהתבררו בבית הדין הצבאי לערעורים (להלן: **הפרסום הראשון**); הכתבה מיום 29.11.2017 צורפה כנספח ד' לתצהיר תורג'מן). כתבה זו צולמה בעיקרה מחוץ למשכן בית הדין הצבאי לערעורים בבסיס הקריה בתל אביב.

צפייה בכתבה מלמדת כי זו ביקשה להציג את הלחץ הנפשי וההתעמרות שחוותה לטענתה תורג'מן מעו"ד ויזל כמו גם ממשפחותיהם וקרוביהם של טוויל וישראלי. לתורג'מן התלוותה באותו מעמד גב' שני שטלריד (להלן: **שטלריד**), אשר הצטרפה אליה על מנת לתמוך בה. תורג'מן התראיינה בכתבה לנהור ותיארה, בין היתר, כיצד באחד הדיונים בערכאה הדיונית, מי מהנאשמים נעמד ליד

הדלת וחסם את דרכה תוך שהוא דורש שתסתכל לו בעיניים. במקביל, הוצגו על המסך עדויות להודעות נאצה שקיבלה תורגימן במהלך ניהול המשפט בערכאה הדיונית. הציר המרכזי בכתבה סובב סביב דמותה והתנהלותה של עו"ד ויזל, כמי שייצגה את ישראל במשפט כמו גם בערעורים. ניכר מצפייה בכתבה, כי תורגימן מביעה חשש מנוכחותה של עו"ד ויזל ומסרבת להיכנס לאולם עד שעו"ד ויזל תיכנס אליו. בשלב מסוים בכתבה נשמעת תורגימן אומרת, בהתייחסה לעו"ד ויזל: **"היא שטן. היא פשוט רעה. אם זה שאני מגיעה לדיון שלי, כשאני מעידה, זה לשמוע אותה אומרת לי: 'תראי איך את נראית. מי ירצה אותך בכלל?'. או אם אני עוברת שם עם ידיד שלי אז כאילו, 'מה קרה? היא רזתה בגלל שפתאום יש לה חבר?'. או דברים כאילו כאלה. וזה כל הדיון היה ככה. בדיון שלנו, שאני העדתי, אז היא ביקשה ממני להדגים משהו. הדגמתי. והיא אמרה ... 'בוא שהיא תדגים עליך'."**

6. בהמשך הכתבה עו"ד ויזל התראיינה אף היא לנהור. תחילה נשמעת עו"ד ויזל מבקשת לדעת האם נהור מעוניינת לשאול אותה שאלות או שהיא, עו"ד ויזל, תדבר לבד. מיד לאחר מכן נשמעת עו"ד ויזל אומרת, בהתייחסה לתורגימן: **"בעזרת השם היא באמת תהיה נאשמת על תלונת שווא".** בהמשך, נהור שואלת את עו"ד ויזל "מה עם דברים שאת אמרת במהלך המשפט? 'תראי איך את נראית, מי בכלל יסתכל עליך?'" על כך משיבה עו"ד ויזל, **"אני לא אמרתי דבר כזה. זה כמו שאר ההמצאות שלה. המצאות שלה לגבי האינוס, שסך הכל הסיבה היחידה שהיא מתלוננת כי היא נפגעה. זה הכול, לא מעבר לזה. עבירת אינוס ומעשה סדום לא היה. הלקוח שלי לא ביצע את העבירות האלה".** בהמשך, ושלא כמענה לשאלותיה של נהור אלא במסגרת תיעוד (צילום מרחוק) של עו"ד ויזל משוחחת עם שטרליד (אשר ליוותה כאמור את תורגימן לדיון) נשמעת עו"ד ויזל אומרת לשטרליד: **"את לימדת אותה לעשות תלונת שווא?."**

7. לשיטת תורגימן, דבריה אלה של עו"ד ויזל מהווים טענות מפורשות כי היא מתלוננת שווא, כי בדתה את תלונותיה בדבר עבירות המין שבוצעו בה וכי היא שקרנית, וזאת על אף שמבחינת ציר הזמן, דברים אלה נאמרו **לאחר** שישראל הורשע, בערכאה הדיונית, בעבירות החמורות שיוחסו לו **ובמהלך** הדיון בערעורו, אשר לימים נדחה. יוער, כי בהקשר זה מפנה תורגימן גם לכתבה נוספת שפורסמה בתכנית "הצינור" למחרת היום (30.11.2017), שעניינה ראיון שערך לרר עם עו"ד ויזל, בהמשך לכתבה מושא הפרסום הראשון (הכתבה מיום 30.11.2017 צורפה כנספח ה' לתצהיר תורגימן). תורגימן טוענת כי בכתבה זו, כאשר התבקשה עו"ד ויזל על-ידי לרר להשיב אם היא מבקשת להתנצל בפני תורגימן, השיבה עו"ד ויזל: **"על מה להתנצל.. אני אגייד עוד פעם היא שקרנית"**.

הפרסום השני מושא כתב התביעה (פרסום בפייסבוק מיום 13.8.2018)

8. עניינו של הפרסום השני מושא כתב התביעה (להלן: **הפרסום השני**) הוא פרסום של עו"ד ויזל בדף ה"פייסבוק" של משרדה ("נוגה ויזל – משרד עורכי דין פלילי"; להלן: **הדף העסקי**). הפרסום הוא מיום 13.8.2018 (הפרסום צורף כנספח 7 לכתב התביעה), ומבחינת ציר הזמנים הרלוונטי לענייננו, הוא פורסם יומיים **בטרם** ניתן פסק-דין של בית הדין הצבאי לערעורים.

בפרסום זה כתבה עו"ד ויזל כדלקמן [ההדגשה אינה במקור – ר' ג']:

"גיא לרר הוא הפרצוף המכוער של התקשורת החדשה. אפס אינטגריטי מקצועי. אדם שמנצל את כוחו התקשורתי כדי לחסל אנשים. שעשה ביודעין שימוש מזוהם בעבריינית ומתלוננת שווא וסייע לה במהלכי הסחיטה שלה.

במשך 3 תוכניות פרסם מידע כוזב כשהוא מסלף ביודעין את העובדות. הוא אימץ פוזה מזויפת של אביר הנשים הנפגעות ובדרך הוא מבקש לסתום את הפה לכל מי שמביע דעה הפוכה. עיתונאי קטן ונקמן. תתבייש."

9. תורג'מן טוענת כי בפרסום זה, ייחסה לה עו"ד ויזל באופן ישיר ביצוע עבירות פליליות, הגשת תלונת שווא וניהול מהלכי סחיטה. לטענתה, אף ששמה אינו מאוזכר בפרסום, ברור שהדברים שכתבה עו"ד ויזל לפיהם לרר עשה שימוש "בעבריינית ומתלוננת שווא", מתייחסים אליה. בהקשר זה מפנה תורג'מן לתגובות שונות שפורסמו ביחס לפרסום השני מהן עולה, כי עו"ד ויזל התכוונה לתורג'מן. יוער כבר עתה, כי בכתב ההגנה טוענת עו"ד ויזל מצידה, כי הביטויים "עבריינית ומתלוננת שווא", בגדר הפרסום השני, לא התייחסו לתורג'מן כלל ועיקר, כי אם לגב' יוספה ברק (ראו סעיף 17 לכתב ההגנה, שם ציינה עו"ד ויזל כי "פרסום זה אינו בעניין התובעת [תורג'מן – ר' ג'] כלל אלא על מתלוננת בשם יוספה ברק שהתלוננה כנגד לקוח אחר של הנתבעת [עו"ד ויזל – ר' ג'] והתיק בעניין נסגר [ב]חוסר אשמה"; כן ראו סעיף 31 לתצהיר עו"ד ויזל שם ציינה כי "הפרסום כלל לא התייחס לתובעת אלא ליוספה ברק. גיא לרר שידר 3 תוכניות על יוספה ברק. יוספה הגישה תלונת שווא נגד חבר הכנסת (לשעבר) יהודה גליק על הטרדה מינית אותו אני ייצגתי. התיק נסגר מחוסר אשמה [...]"

הפרסום השלישי מושא כתב התביעה (פרסום בפייסבוק מיום 4.10.2018)

10. עניינו של הפרסום השלישי מושא כתב התביעה (להלן: **הפרסום השלישי**) הוא פרסום של עו"ד ויזל בדף ה"פייסבוק" האישי שלה (להלן: **הדף האישי**). הפרסום הוא מיום 4.10.2018. מבחינת ציר הזמנים הרלוונטי, המדובר בפרסום שפורסם כחודשיים לאחר פסק-דין של בית הדין הצבאי לערעורים. בפרסום זה כתבה עו"ד ויזל כדלקמן:

"היום היה לי דיון הוכחות בבית משפט מחוזי ועל הדוכן עמדה מתלוננת. לפני החקירה הנגדית אמרתי להרכב 'אני מבטיחה שאני לא אלחש לעדה 'תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל', 'פרינססה' ושאר משפטים הזויים שמתלוננת השווא מהתוכנית של גיא לרר אמרה שאמרתי לה.

אבל לירון תורג'מן מתלוננת שווא אמרה שלחשתי לה באוזן את המשפט הנ"ל. רצ"ב תלונה [צ"ל תמונה – ר' ג']: גיא לרר (תומך במתלוננות שווא), לירון תורג'מן המתלוננת שווא בכבודה ובעצמה."

לאותו פוסט צירפה עו"ד ויזל תמונה של תורג'מן אשר נחזית להיות צילום מסך מהפרסום הראשון (הכתבה מיום 29.11.2017) וכן צילום משותף של לרר, נהור, תורג'מן ובן זוגה של תורג'מן. לטענת תורג'מן, בפרסום זה הטיחה עו"ד ויזל בתורג'מן, שלוש פעמים, את הביטוי "מתלוננת שווא", אף שבאותו שלב הפכה הרשעתם של טוויל וישראל חלוטה.

בהקשר זה יצוין, כבר עתה, כי בסעיף 32 לתצהירה ציינה עו"ד ויזל, מנגד, כי את הדברים האמורים שהזכירה בפוסט אמרה "בהומור" להרכב שדן בתיק אחר שבו ייצגה, וזאת תוך התייחסות ל"דברי השקר" שתורג'מן האשימה אותה בהם. לטענתה, "האמירה שלי בפוסט שהתובעת הינה מתלוננת שווא היא על אות[ן] אמירות שהיא ייחסה לי בשקר גמור".

הפרסום הרביעי מושא כתב התביעה (פרסום בפייסבוק מיום 7.10.2018 ומכתב התראה מאותו יום)

11. עניינו של הפרסום הרביעי מושא כתב התביעה (להלן: **הפרסום הרביעי**) הוא פרסום של עו"ד ויזל בדף ה"פייסבוק" העסקי שלה, מיום 7.10.2018. גם כאן, עסקינן בפרסום שפורסם לאחר שניתן פסק-דין של בית הדין הצבאי לערעורים במסגרתו אושרה הרשעתו של ישראל. לטענת תורג'מן, בפרסום זה כתבה עו"ד ויזל: "כאשר מתלוננת שווא מפרסמת אמרות אשר מהוות לשון הרע אין מנוס מאשר לתבוע אותה! וכמו שכבר נאמר 'עומדת מולה לכל אורך ההליך עורכת הדין נוגה ויזל'. על-פי הנטען, לפרסום זה צירפה עו"ד ויזל העתק מכתב התראה טרם נקיטת הליכים משפטיים, אותו שלחה עו"ד ויזל לתורג'מן באותו היום (להלן: **מכתב ההתראה**). במכתב ההתראה הנ"ל טענה עו"ד ויזל כי תורג'מן פרסמה כלפיה לשון הרע, עת סיפרה בכתבה בתוכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017, כי עו"ד ויזל אמרה לה בחקירתה הנגדית: "תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל"; "פשש תראי איך היא רזתה"; "אבל הפרינססה אומרת...". במכתב ההתראה טענה עו"ד ויזל כי מדובר בלשון הרע כלפיה ולפיכך נדרשת תורג'מן להתנצל כלפי עו"ד ויזל ולפצותה בסך 700,000 ש"ח. כאמור, הפרסום הרביעי מושא כתב התביעה הינו הפוסט הנטען שפורסם בדף הפייסבוק העסקי של עו"ד ויזל, שאליו צירפה עו"ד ויזל, על פי הנטען, העתק של מכתב ההתראה. ברם, הפוסט עצמו לא צורף לכתב התביעה או לתצהירה של תורג'מן. תחת זאת צורף מכתב ההתראה בלבד, כנספח ט' לתצהיר תורג'מן (וכן כנספח 9 לכתב התביעה).

הפרסום החמישי מושא כתב התביעה (פרסומים בפייסבוק מיום 11.12.2018)

12. הפרסום החמישי הנטען (להלן: **הפרסום החמישי**) הוא מיום 11.12.2018. באותו היום, שיתפה עו"ד ויזל הן בדף הפייסבוק הפרטי והן בדף העסקי שלה, קטע מתוכנית "הצנרת" בו השתתפה תורג'מן ביחד עם שתי נפגעות עבירות מין. זאת, במסגרת אייטס אשר סיקר חוק שהתקבל בכנסת, לפיו נפגעות של תקיפה מינית רשאיות להיחשף לציבור בשמן, אם הן חפצות בכך, ללא קבלת אישור בית המשפט. כאמור, עו"ד ויזל שיתפה את הכתבה מתוכנית "הצנרת" שעסקה בנושא זה, והוסיפה את הכיתוב הבא:

"אני תמיד אמרתי ואמשיך לצעוק (במקרה שלי זה נביחות) שלירון תורגמן שקרנית ועבריינית - עכשיו גם היא וגם גיא לרר הוכיחו זאת בשידור חי !!!

שאפו על הדמעות תנין. ☺☺☺☺☺
 נ.ב. גיא, כל פעם הבורות שלך מפתיע אותי מחדש! אני סנגורית
 ולא פרקליטה. מה לעשות? טמבל נשאר טמבל".

תורג'מן טוענת כי בפרסום זה הטיחה בה עו"ד ויזל באופן שקרי כי היא "עבריינית" ו-"שקרנית" אף שבאותו שלב הרשעתם של טוויל וישראל הפכה חלוטה. עו"ד ויזל מצידה טענה בתצהירה (סעיף 34), כי נכון למועד הפרסום החמישי (11.12.2018), אסור היה למתלוננת על עבירת מין לפרסם את זהותה, אלא באישור בית המשפט. במקרה זה, טוענת עו"ד ויזל, תורג'מן ולרר עברו על החוק כאשר פרסמו את זהותה של תורג'מן כמתלוננת. אומנם, עו"ד ויזל טוענת כי בסמוך לפרסום הפוסט, תוקן החוק בעניין זה. ברם, מאחר שתורג'מן ולרר ביקשו לפגוע בה ולהשמיצה, מצאה עו"ד ויזל לנכון, לטענתה, לפרסם את הדברים ולטעון כי לרר ותורג'מן פעלו בניגוד לחוק. אשר לאמירתה כי תורג'מן "שקרנית", טוענת עו"ד ויזל כי כוונתה הייתה ל"כל אותם שקרים שהיא הפיצה על דברים שכביכול אמרתי ולא היו מעולם".

תמצית טענות תורג'מן בכתב התביעה

13. לטענת תורג'מן, כאשר עו"ד ויזל, אשר ידועה בציבור כמי שנאבקת בתלונות שווא על עבירות מין, כותבת על אדם אחר שהינו "מתלונן שווא", הרי שכל אדם סביר יבין זאת כהאשמה בתלונות שווא על עבירות מין. הדברים נכונים בבחינת קל וחומר מקום בו נמען הפרסום הינו תורג'מן, אשר עו"ד ויזל ייצגה את מי שהורשע בתקיפתה המינית. בהקשר זה טוענת תורג'מן כי פרסומיה של עו"ד ויזל מושא כתב התביעה, נועדו לפגוע בה, להשפיל אותה ולהפוך אותה למטרה לבוז ולעג. עוצמת הפגיעה גבוהה במיוחד מקום בו דברי הדיבה פורסמו על-ידי עו"ד ויזל, המציגה עצמה כמומחית בתחום עבירות המין ותלונות שווא. לטענת תורג'מן, ריבוי פרסומיה של עו"ד ויזל, כמו גם פרסומים נוספים ורבים, וכן השפה הקיצונית והגסה אותה נקטה עו"ד ויזל, חורגים מגדר הסביר וניכר כי כוונתה הייתה לפגוע בתורג'מן. כל זאת, אף שבתה הדין הצבאיים קבעו כי גרסתה של תורג'מן לאירועים שבגינם התלוננה מהימנה, ואף לאחר שהרשעתם של טוויל וישראל הפכה חלוטה.

תמצית טענות עו"ד ויזל בכתב ההגנה

14. עו"ד ויזל כופרת בטענות המיוחסות לה בכתב התביעה. לשיטתה, תביעתה של תורג'מן אינה אלא חלק ממסע נקמה אישי המתנהל נגדה, בשל העובדה שמילאה את חובתה המקצועית וייצגה נאשם בעבירת מין. עו"ד ויזל טוענת כי תורג'מן היא שהוציאה את דיבתה רעה כאשר טפלה עליה עלילות שווא (על כך גם הוגשה התביעה שכנגד, כפי שיפורט להלן), וכי האמירות מצידה, בהן כינתה את תורג'מן "מתלוננת שווא", התייחסו אך ורק לטענותיה של תורג'מן כלפי עו"ד ויזל (קרי, לא לטענותיה של תורג'מן כלפי ישראל). במילים אחרות, עו"ד ויזל טוענת כי הביטויים "מתלוננת שווא" ו"שקרנית", שהטיחה בתורג'מן, התייחסו לטענותיה של תורג'מן כאילו עו"ד ויזל השמיעה כלפיה אמירות פוגעניות במהלך הדיונים בבית הדין, הא ותו לא. לטענתה, היא פעלה מתוך זכותה וחובתה להגן על שמה הטוב מפני הכפשותיה של תורג'מן, ולפיכך עומדת לה הגנת "אמת דיברתי" (סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע) וכן הגנת תום הלב המעוגנת בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

עוד טוענת עו"ד ויזל, כי חלק מן הפרסומים מושא כתב התביעה ממילא פורסמו במסגרת ההליך המשפטי או בקשר אליו, בעת שהתיק הפלילי או הערעור עליו היו תלויים ועומדים, ולפיכך חוסים פרסומים אלה תחת החסינות הקבועה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע. עו"ד ויזל מכחישה באופן גורף את טענותיה של תורג'מן בדבר התנהלותה באולמות בית הדין ומחוצה להם, וטוענת כי מדובר בדברי שקר וכזב. כמו כן מדגישה עו"ד ויזל, כי לאחר שפסק הדין הפלילי הפך חלוט, היא לא חלקה עליו, וכל אמירותיה המאוחרות יותר נועדו אך ורק להגן על שמה הטוב מפני מתקפותיה של תורג'מן כלפיה.

התביעה שכנגד וטענות הצדדים בגדרה

15. כאמור, עו"ד ויזל הגישה תביעה שכנגד כנגד תורג'מן, אף היא לפי חוק איסור לשון הרע. במסגרת התביעה שכנגד טוענת עו"ד ויזל כי תורג'מן היא שהוציאה את דיבתה רעה באופן שיטתי, במסגרת שיתוף הפעולה שרקמה עם תוכנית "הצנרת". לטענתה, תורג'מן פרסמה במספר הזדמנויות, בטלוויזיה, ברשת החברתית "פייסבוק" וכן בדיון שבו נטלה חלק בוועדה לקידום מעמד האישה בכנסת, שורה של טענות שקריות ומשמיצות על אודות התנהלותה של עו"ד ויזל כסנגורית במהלך המשפט הפלילי. עו"ד ויזל טוענת כי פרסומים אלו, שהוצגו כ"תחקיר עיתונאי", הופצו בדרך של עריכה מגמתית ומסולפת למטרות "רייטינג", והכל על חשבון שמה הטוב, ובכך גרמו לה נזקים עצומים.

16. עו"ד ויזל מפרטת את האמירות שלשיטתה תורג'מן טפלה עליה, אשר מהוות את בסיס התביעה שכנגד, כדלקמן.

הפרסום הראשון מושא כתב התביעה שכנגד (בתכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017)

17. ראשית, ממקדת עו"ד ויזל את טענותיה בתביעה שכנגד בדבריה של תורג'מן בכתבה בתכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017 (אשר תוארה בהרחבה בפיסקאות 5 ו-6 לעיל). כזכור, בכתבה זו נשמעה תורג'מן אומרת, ביחס לעו"ד ויזל: "היא שטן. היא פשוט רעה. אם זה שאני מגיעה לדיון שלי, כשאני מעידה, זה לשמוע אותה אומרת לי: 'תראי איך את נראית. מי ירצה אותך בכלל?'. או אם אני עוברת שם עם ידיד שלי אז כאילו, 'מה קרה? היא רזתה בגלל שפתאום יש לה חבר?'. או דברים כאילו כאלה. זה כל הדיון היה ככה. בדיון שלנו, שאני העדתי, אז היא ביקשה ממני להדגים משהו. הדגמתי. והיא אמרה ל... 'בוא שהיא תדגים עליך'."

18. יוער, כי בעמ' 5 לכתב התביעה שכנגד ציינה עו"ד ויזל כי התוכנית שודרה ביום 28.11.2017, אך נראה כי מדובר בטעות סופר. עוד יוער, כי עו"ד ויזל כתובעת שכנגד לא פירטה בכתב התביעה שכנגד אילו ביטויים במסגרת הכתבה מהווים לשון הרע (ראו עמ' 5 לכתב התביעה שכנגד).

הפרסום השני מושא כתב התביעה שכנגד (פרסום בפייסבוק מיום 7.10.2018)

19. הפרסום השני מושא כתב התביעה שכנגד הינו פוסט שפרסמה תורג'מן בדף ה"פייסבוק" שלה ביום 7.10.2018 (נספח 2 לכתב התביעה שכנגד; יוער כי כרך הנספחים של התביעה שכנגד לא הוגש במערכת "נט המשפט" אלא כעותק פיזי למוזכרות בלבד). מבחינת ציר הזמן, עסקינן בפרסום שפורסם לאחר מתן פסק-דין של בית הדין הצבאי לערעורים. באותו פוסט כתבה תורג'מן, בין היתר, כי [כל ההדגשות אינן במקור; כל השגיאות הן במקור – ר' ג']:

"#שבוע_האותיות למען נפגעי ונפגעות תקיפה מינית מתחיל היום
יש לי כמה וכמה דברים להגיד על השבוע המדהים הזה

השבוע הזה נותן לנו להזדהות עם נפגעי ונפגעות תקיפה מינית וכאלו שלא יכלו או לא מסוגלים עדיין לספר את סיפורם האישי על הטרדות המיניות או האנוס שהם או הן עוברים והשבוע בזה נותן לנו לתמוך בהם

מי שמכיר אותי באמת וראה אותי בשלוש השנים האחרונות יודע
מה אני עוברת ואיזה גיהנום אני עוברת

והאמת שבשנה האחרונה האחריי שהחלטתי לחשוף את עצמי בצנרת למען יראו וייראו כדאי שאנשים יבינו מה אנחנו נפגעי ונפגעות תקיפה מינית עוברים וזה לא מגיע רק "בטעיפה" של קללות של עורכת הדין נוגה ויזל וקללות ואימיות מבני משפחות האנסים וזה מגיע גם מכיוונם של החברים של האנסים ועם כל זה לא מספיק אז יש את המשפטים שבהם אני מגיעה וכן למרות שאני לא צריכה להיות אני מגיעה להגן על האמת שלי חשוב לי שאנשים יבינו מה נפגעי תקיפה מינית עברו עוברים ויותר חשוב יעברו !!

אנשים שלא יצאו מ'ארון הבושה' ועליהם יש כתבות אותם טוקבקיסטים מרשים לעצמם לבוא ולהתעלל בנו נפשית ורק שנחשפים בתקשורת או שעוד פרטים יוצאים לתקשורת בלי שעורכי הדין של האנסים מוציאים שקרים וסילופים לתקשורת

מנסיון אני מדברת כי אני ראיתי מה שקרה במקרה שלי העורכי הדין שלהם שיקרו כל כך הרבה בתקשורת וברגע שהאמת נחשפה מול פרצופיהם ההומים של עורכי הדין שיצגו אותם במקרה הזה אני יכולה להגיד שעורכי הדין של דין פרשו מהתיק 6 עורכי דין ואצל עקביה פרש עורך דין אחד הם ד ר ש ו פוליגרף וכן לא הסכמתי בהתחלה לעבור אבל אחר כך הסבירו לי את החשיבות של זה הבנתי שאני חייבת להמשיך לעמוד בדרכי שלי ולעמוד על האמת שלי ורק שלי עברנו כולנו שלושתנו פוליגרף עורך דינו של עקביה דאז שי רודה יצא לתקשורת בא ואמר רוב הסיכויים שלקוח שלי צודק ואז תוצאות הפוליגרף יצאו וכן הם אלו שדרשו את הפוליגרף כשלו בו יצאו שקרנים ואני לעצומתם עם כל הפחדין שלי יצאתי דוברת אמת כולם באים ואומרים כמה שאני גיבורה אמיצה אבל אנשים לא יודעת שאני עוברת דברים שאחת בגילי לא אמורה לעבור שלוש שנים מגיל 20 כמעט גיל 21 אני נלחמת

מלחמה שאני לא חושבת שאני בגילי אמורה לעבור אני כיום בת 24 אבל דאז הייתי כולה בת 20 ילדה שלא ידעה מזה להיות עם גבר ילדה ששמרה על עצמה כל כך לאחד שלה קיבלה משהו שהוא כל כך לא הוגן אבל הבנתי כמה דברים ואני יכולה להגיד שאני לא חזקה כמו שכולם חושבים אני נשברת אני בוכה אני גמורה אני עם סיוטים בלילות שאני מאמינה שאף אחד לא רוצה לעבור את הסיוטים שלי במקומי ... אומנם אומרים לי את גיבורה חזקה לוחמת בעיניכם אני כזו אבל אני קשה לי לראות את עצמי ככה אני עונה להודעות של נפגעי ונפגעות תקיפה מינית ששולחים לי הודעות אז אני עונה מחזקת תומכת עוזרת כמה שאני יכולה אבל זה לוקח לי כל כך הרבה כוחות אני לפעמים לא יודעת מאיפה אני ככה עוזרת אני יכולה להגיד שלי כן לי לפעמים אין לי כוחות לעצמי ואני נותנת לעצמי להתמוטט אז אני אומרת תודה למי שיש לי בחיים ולמי שנכנס ועוזר כל כך הרבה לגיא לרר על ההתחשבות האדירה למאיה נהור על הכל הצנרת הפכה להיות משפחה שנייה שלי לשני שטלריד כמובן על הלווי ולא רק ליווי על התמיכה על כל דבר שהיא עשתה עושה ואני גם יודעת שהיא תמשיך לעשות בשבילי אין עלייך כמובן למשפחה האדירה שלי על הכל להורים שלי שמלווים ותומכים בי בהכל והופכים בשבילי עולמות רק כדאי שיהיה לי טוב

להאחים המושלמים שלי שתמיד נמצאים ויעשו הכל כדאי שאשכח מזה

לאחותי הקטנה שתמיד דואגת ולגיסתי היקרה שלא משנה מה וכמה אני יודעת שאני יכולה לספר לה הכל

ותודה ענקית לבן זוג המדהים שלי שמאז שהוא בחיי הוא עובר איתי דברים שלא חשבתי שמישהו יעבור איתי בכלל מקשיב תומך עוזר חווה איתי את כל הסיוטים שאני עוברת בלילות ותודה על הלב אוהבת כל כך ותודה לכם שקראתם את כל זה."

יוער, כי פוסט זה מוצג לקורא במלואו, שכן עו"ד ויזל אינה מפרטת בכתב התביעה שכנגד אילו ביטויים בו עולים כדי לשון הרע כלפיה.

הפרסום השלישי מושא כתב התביעה שכנגד (פרסום בפייסבוק מיום 26.6.2019)

20. עו"ד ויזל מפנה גם לפרסום של תורג'מן מיום 26.6.2019 בדף ה"פייסבוק" שלה (נספח 3 לכתב התביעה שכנגד), שם כתבה תורג'מן כך :

"שימו לב !!!

עורכת דין שמתעמרת במתלוננות אונס !!
 יוצאת נקיה אני פניתי לפניי כמעט שנה לועדת האתיקה של עורכי הדין שאמורה לטפל במקרים כאלו אבל שימו לב להודעה קיבלתי היום למייל שלי !!
 עורכת הדין נוגה ויזל שהתעללה בי נפשית וגרמה לכך שלא אוכל שנה שלמה וזה כמובן בהמשך לפובט [צ"ל פוסט – ר' ג'] טראומה

שהבנים שאנסו אותי כבר עשו לי אז היא הוסיפה על זה לא במעשים במילים שלה עצמה לבוא אליי לפניי דיון בבית הדין הצבאי ביפו ולהגיד דבר כזה פשפש איך היא רזתה מה קרה פתאום יש לה חבר?

או בתוך הדיון שגם ככה קשה לי להעיד בו כי האנסים שלי היו באותו הדיון בתוך המשפט שאני מעידה זה גם ככה קשה לבוא ולהגיד מול שופטים, קצינים, עורכי דין של האנס הראשון דין טויל, ומול חברות שהיו איתי בפנים להגיד לי תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל או שאותה עורכת דין .... מבקשת ממני להדגים משהו אני מדגימה בבישנות כי גם ככה המצב הזה לא נורמטיבי שנאנסת צריכה להדגים איך תפסו אותה ... אז בכל מצב הדגמתי והיא ביקשה מהאנס שהיא ייצגה לבוא ושאני אדגים אליו בואו תסבירו לי איך אני אמורה להדגים על אנס שאנס אותי באכזריות בלי לרחם עליי בכלל אז כמובן שפה השופטת התעברה [צ"ל התערבה – ר' ג'] וביקשה מאותו אנס לא להגיע לידי ...

ונעבור לערעורים שם היא באה ואומרת בתוך הדיון הפרינססה אומרת .. ואז השופט תיקן אותה וכל הערעור היא מסתכלת עליי ואני באמת פחדתי [צ"ל פחדתי] ממנה וזה לא עניין אותה למרות שהשופט ביקש ממנה לא להסתכל עליי זה לא ממש עזר. ונעבור כמובן לפוסטים בפייסבוק ששם בכלל [מ]ה שהלך שם אחריי הערעור ופסק דין חלוט !!! שקובע שהוא אנס והוא נשאר את השנים שהוא קיבל בכלא היא באה ורושמת שאני מתלוננת שווא ועבריינית ושקרנית לאיפה הגענו ועוד ועדת האתיקה אמורה להגן מפניי עורכי דין כאלו. בואו תסבירו לי איפה זה נראה למישהו הגיוני שאעבור סיוט מתמשך לא רק מהאנסים שאנסו אותי !!! אלא גם מעורכת דין איפה קיים דבר כזה מאוכזבת מאד מלשכת עורכי הדין...".

ודוקו: גם לגבי פוסט זה עו"ד ויזל אינה מפרטת בכתב התביעה שכנגד אילו ביטויים בו עולים כדי לשון הרע כלפיה.

הפרסום הרביעי מושא כתב התביעה שכנגד (שידור "לייב" בדף הפייסבוק של "הצינור" מיום 2.7.2019)

21. בנוסף לאמור, מבססת עו"ד ויזל את כתב התביעה שכנגד על שידור "לייב" ב"פייסבוק" בעמוד תוכנית "הצינור", מיום 2.7.2019 (קובץ הוידאו צורף כנספח 4 לכתב התביעה שכנגד (בהחשן נייד), ותמליל ה"לייב" צורף אף הוא כנספח 4 לכתב התביעה שכנגד). לטענת עו"ד ויזל, בשידור ה"לייב" האמור חזרה תורגמן על "דברי הבלע שלה", כאשר הפעם שינתה את גרסתה ביחס לאמירות שלטענתה אמרה עו"ד ויזל בחקירתה הנגדית. גם ביחס לפרסום זה, עו"ד ויזל אינה מפרטת אילו ביטויים בו עולים כדי לשון הרע כלפיה. על מנת שהתמונה העובדתית תהיה שלמה יתואר להלן הפרסום, לאחר צפייה בו ועיון בתמליל שצורף.

22. בשידור ה"לייב" האמור (שאורכו כ-35 דקות), אשר התקיים מחוץ לכותלי היכל בית המשפט ברחוב ויצמן תל אביב, במקביל להגשת התביעה דנא, נטלו חלק לרר, תורגמן, בא-כוחה

של תורגימן, עו"ד אילן יונש, נהור ושלטריד. בפתח הדברים, הציג לרר את הרקע לשידור: הודעה על הגשת התביעה דנא של תורגימן נגד עו"ד ויזל. במהלך השידור, התייחס עו"ד יונש לפן המשפטי של התביעה, והסביר כי מטרתה אינה נקמה אלא הצבת קו אדום ונורמה להתנהלות עורכי דין כלפי נפגעות עבירות מין. לשיטתו, עורך דין מחויב לייצג את לקוחו, הנאשם, אך אינו יכול להצטרף לפגיעה בקורבן או להתעלם מהכרעות דין חלוטות ולהמשיך לטעון "לא היה" לאחר שפסק הדין הפך חלוט. שטרליד, מצידה, תיארה את התנהלותה של עו"ד ויזל כלפי תורגימן כאכזריות לשמה, וגינתה את העובדה שעו"ד ויזל המשיכה לכתות את תורגימן "מתלוננת שווא" אף לאחר שהרשתים של ישראל וטווייל הפכה חלוטה. נהור עמדה על התמיכה הרחבה שתורגימן זוכה לה מארגונים שונים, והדגישה את המסר הציבורי הטמון בהגשת תביעת הדיבה נגד עו"ד ויזל, אשר נועד לעודד נפגעות ונפגעי תקיפה מינית נוספים לתבוע לפי חוק איסור לשון הרע, בגין אמירות פוגעניות כלפיהם. לאורך השידור, הקריא לרר תגובות ושאלות מהצופים, ואף ניסה ליצור קשר טלפוני בשידור חי עם עו"ד ויזל, ללא הצלחה.

23. בכל הנוגע לדברים שאמרה תורגימן במהלך שידור ה"לייב" עצמו, אשר הינם בעלי זיקה לתביעה שכנגד שהגישה עו"ד ויזל, הרי שתורגימן חזרה בשידור על טענותיה בדבר התנהלותה הפוגענית של עו"ד ויזל כלפיה לאורך ההליכים המשפטיים ואחריהם. כך, טענה תורגימן כי בנוסף לפוסט-טראומה שנגרמה לה ממעשי האונס, היא סובלת מהתעללות נפשית ורגשית מצידה של עו"ד ויזל. תורגימן טענה כי עו"ד ויזל עקצה אותה באמירות כגון **"תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל"**, **"הפרינססה אומרת"**, ו-**"מה קרה רזית, כי יש לך חבר"** (עמ' 2 לתמליל, ש' 7-12). תורגימן אף הוסיפה וחשפה בשידור חי כי ניסתה לשים קץ לחייה, בין היתר, בגלל עו"ד ויזל (עמ' 3 לתמליל, ש' 1-2). בהמשך השידור, התייחסה תורגימן לתגובת המותב לאמירות אלו, וציינה כי כאשר עו"ד ויזל הטיחה בה **"תראי איך נראית"** וכאשר לחשה לה באוזן שרזתה, השופטת לא התייחסה לכך. לעומת זאת, טענה תורגימן כי כאשר עו"ד ויזל כינתה אותה **"הפרינססה"**, השופט כן התערב ואמר לעו"ד ויזל: **"זאת לא הפרינססה, זאת המתלוננת."**

יצוין, כי האירוע שבו נטען כי עו"ד ויזל דרשה, לכאורה, שתורגימן תדגים את שבועה לה, לא תואר בשידור ה"לייב" על ידי **תורגימן עצמה**, אלא הובא מפי **נהור**, אשר סיפרה בשידור: "זה כמו שהיא אמרה לעקביה [ישראל - ר' ג'] לבוא אלי, זה כמו שהיא אמרה לעקביה לבוא להדגים שאני אבוא להדגים עליו משהו וכאילו רק אז שהוא היה לידי, אז רק אז השופטת אמרה 'תחזור למקום'".

הפרסום החמישי מושא כתב התביעה שכנגד (דיון הוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי של הכנסת, מיום 19.12.2017)

24. פרסום נוסף עליו מבססת עו"ד ויזל את כתב התביעה שכנגד, נוגע לדברים שאמרה תורגימן בדיון בוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי של הכנסת. הדיון בוועדה התקיים ביום 19.12.2017, ובו נכחה תורגימן (תמליל הדיון צורף כנספח 5 לכתב התביעה שכנגד). במסגרת דבריה בוועדה, נשאלה תורגימן על ידי יושבת ראש הוועדה, חה"כ עאידה תומא סלימאן, מה הדבר שפגע בה יותר מכל בהליך הפלילי, וזו השיבה כי הייתה זו עו"ד ויזל. תורגימן פירטה וטענה כי עו"ד ויזל

פגעה בה באמצעות "אמירות מסוימות", "מבטים בלתי פוסקים", "עקיפות", וכן על ידי אמירת "דברים באוזן שאף אחד לא שומע". בהמשך דבריה בוועדה, חזרה תורגימן וטענה כי עו"ד ויזל הטיחה בה את המשפט: "תראי איך את נראית, מי ירצה אותך בכלל". תורגימן הדגישה כי הדברים נאמרו בתוך אולם בית המשפט במהלך עדותה, אך ציינה כי הדברים לא נרשמו בפרוטוקול הדיון. כמו כן, שבה תורגימן והעלתה בדיון בוועדה את הטענה לפיה עו"ד ויזל דרשה ממנה להדגים את שאירע על הנאשם, ישראלי (אותו ייצגה עו"ד ויזל). לטענת תורגימן בוועדה, פעולה זו נבלמה על ידי השופטים ש"שמו קו אדום ואמרו לה לא".

25. יוער, כי עו"ד ויזל מפנה בהקשר זה גם לכתבה ששודרה בתכנית "הצינור" בהנחיית גיא לרר, ביום 20.12.2017 (יממה לאחר הדיון בוועדת הכנסת; נספח 6 לכתב התביעה שכנגד), שם סוקר הדיון תוך הצגת הקטעים מהשיבה בוועדה הכנסת, במסגרתה אמרה תורגימן את הדברים המצוטטים לעיל.

תמצית טענות עו"ד ויזל בכתב התביעה שכנגד

26. לטענת עו"ד ויזל, בפרסומיה אלה של תורגימן, נהגה תורגימן ברשלנות או בזדון תוך ידיעה מפורשת או בעצימת עיניים לכך שבמעשיה היא גורמת לנזקים ישירים לעו"ד ויזל. לטענת עו"ד ויזל, למרות שדבריה של תורגימן נועדו לפגוע בעו"ד ויזל, ולמרות שמדובר על "עשרות" פרסומי דברי לשון הרע, בחרה להעמיד את התביעה שכנגד על סך 71,088 ש"ח "ללא הוכחת נזק" וזאת לכל הפרסומים יחד.

תמצית טענות תורגימן בכתב ההגנה שכנגד

27. תורגימן מכחישה את כל הטענות המועלות נגדה בכתב התביעה שכנגד. לטענתה, כל הדברים שאמרה ביחס להתנהלותה של עו"ד ויזל כלפיה הם אמת לאמיתה, ומשכך חוסים תחת הגנת "אמת הפרסום". לטענתה, היא פעלה בתום לב ופרסמה את הדברים לשם הגנה על עניין אישי כשר שלה כקורבן עבירה, וכן כהבעת דעה על התנהגותה של עו"ד ויזל בתפקידה כעורכת דין, התנהגות שיש בה עניין ציבורי רב. כמו כן מלינה תורגימן על אופן עריכת כתב התביעה שכנגד. כך, עו"ד ויזל הפנתה לטענתה לעוולת הרשלנות באופן שאינו תואם לכותרת כתב התביעה שכנגד ולתוכנה. עוד טוענת תורגימן, כי חלק מהפרסומים המיוחסים לה נאמרו כדי לסתור לשון הרע שעו"ד ויזל פרסמה נגדה קודם לכן, ולכן חוסים תחת הגנת סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע. בנוסף, היא טוענת כי דבריה במסגרת הדיון בוועדה לקידום מעמד האישה בכנסת חוסים תחת הגנת הפרסום המותר לפי סעיף 13(1) לחוק איסור לשון הרע, שכן נאמרו במהלך דיון של ועדת הכנסת. תורגימן מכחישה כי ארגנה הפגנה כלשהי נגד עו"ד ויזל, וטוענת כי התביעה שכנגד אינה אלא ניסיון להלך עליה אימים ולהשתיקה, ודינה להידחות תוך חיוב עו"ד ויזל בהוצאות.

חומר הראיות בהליך והשתלשלות העניינים הדיונית

28. מטעם תורג'מן הוגשו תצהיר עדות ראשית שלה וכן תצהיר עדות ראשית מטעם לרר. בתצהירה, חוזרת תורג'מן על המסכת העובדתית הנטענת בכתב התביעה. בתצהירו, מאשר לרר כי בשנת 2017 פנה למערכת התכנית "הצינור" מקור כלשהו ודיווח על התעמרותה של עו"ד ויזל בתורג'מן. לדבריו, בעקבות מידע זה נשלח צוות צילום לדיונים בערעור בבית הדין הצבאי לערעורים, והכתבות ששודרו נבעו ממה שתועד במקום. מר לרר מצהיר באופן מפורש כי תורג'מן "מעולם לא לקחה חלק בתכנון הכתבות, בתחקיר או בעריכת ידיעה או כתבה כלשהי בתכנית ולא יזמה כל פעילות עיתונאית".

29. גם עו"ד ויזל הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה. בתצהירה, מפרטת עו"ד ויזל את תפיסת עולמה המקצועית כסגורית פלילית, המייצגת נאשמים בעבירות מין, ומדגישה את חובתה להילחם על חפות לקוחותיה כל עוד לא הורשעו בפסק דין חלוט. היא טוענת כי גורמים תקשורתיים, ובראשם לרר, ניסו "לזהם את ההליך השיפוטי" וליצור דעת קהל נגדה ונגד מרשה. לטענתה, כל אמירותיה כלפי תורג'מן נעשו במסגרת מילוי תפקידה כסגורית, וכי תורג'מן וגורמים מטעמה הם ש"הוציאו" את ההליך החסוי לפרסום ציבורי. עו"ד ויזל מצהירה כי כל האמירות שתורג'מן מייחסת לה בכתב התביעה שכנגד, לרבות קללות, כינויי גנאי והתבטאויות פוגעניות באולם בית הדין, הן "אמירות שקריות" ו"האשמות שווא". עו"ד ויזל מוסיפה ומפרטת את גרסתה ביחס לכל אחד מהפרסומים נשוא התביעה.

בקשת עו"ד ויזל לחשיפת הפרוטוקולים של החקירה הנגדית בבית הדין הצבאי לערעורים

30. ביום 8.11.2022, לאחר הגשת תצהירי העדות הראשית וערב ישיבת ההוכחות המקורית שצפויה הייתה להתקיים בהליך זה ביום 15.11.2022, בפני המותב הקודם שדן בו, הוגשה על-ידי עו"ד ויזל בקשה מוסכמת לדחיית מועד דיון ההוכחות. בבקשה זו צוין כי "בימים אלו ממש מתנהל דיון בבית הדין הצבאי בנוגע לתובעת [תורג'מן], ולחומרים ראייתיים המצויים בבית הדין, אשר יש להם אפשרות ממשית לשנות את תביעתה של התובעת" (סעיף 2 לבקשה). נוכח האמור בבקשה המוסכמת הורה המותב הקודם על דחיית ישיבת ההוכחות. לימים התברר פְּשָׁרָה של הבקשה שנדונה בפני בית הדין הצבאי לערעורים אשר בגינה עתרו הצדדים לדחיית ישיבת ההוכחות: התברר שעו"ד ויזל פנתה לבית הדין הצבאי וביקשה להסיר את החיסיון מעל הפרוטוקולים של החקירה הנגדית שביצעה עו"ד ויזל לתורג'מן, בימים 24.11.2015 ו-25.11.2015. זאת, בין היתר, על מנת שעו"ד ויזל תוכל להוכיח כי מעולם לא ביקשה מתורג'מן, במסגרת החקירה הנגדית, כי זו תדגים את המעשים שבוצעו בה.

31. החלטת בית הדין הצבאי לערעורים בבקשתה של עו"ד ויזל ניתנה ביום 26.2.2023 (ב"ש (יבד"ץ) 87/22 עו"ד ויזל נ' התובע הצבאי הראשי (26.2.2023) (פורסם במאגרים)). בהחלטתו המנומקת, נדרש בית הדין הצבאי לערעורים (מפי כב' המשנה לנשיאה, תא"ל נ' זומר) לאיזון בין עקרון פומביות הדיון לבין ההגנה הנדרשת על נפגעי עבירות מין. בית הדין עמד על כך שביסוד סגירת הדלתיים בעדותם של נפגעי עבירות מין בבתי המשפט ניצבים שני סוגי שיקולים המצדיקים איסור

פרסום: שיקולי ה"מיקרו", שעניינם הגנה על פרטיותו, צנעתו ושמו הטוב של הנפגע הספציפי; ושיקולי ה"מאקרו", שעניינם הגנה על אינטרס הציבור למנוע מצב בו טעמי בושה ופרטיות ירתעו נפגעי עבירות מין עתידיים מלהתלונן ולהעיד (ראו, פסקה 26 להחלטת בית הדין הצבאי לערעורים).

32. לאחר עריכת איזון בין שיקולים אלה, דחה בית הדין הצבאי לערעורים את טענתה המרכזית של עו"ד ויזל, לפיה בחירתה של תורג'מן להיחשף בתקשורת ולהגיש את תביעתה הנוכחית מהווה ויתור מוחלט על פרטיותה. נקבע (בפסקה 27 להחלטה) כי החלטתה של נפגעת עבירה לחשוף את זהותה היא אמצעי להגשמת האוטונומיה שלה ולמתן קול לסיפורה, אך אין בכך בהכרח כדי לגרור תוצאה של ויתור על הפרטיות הנתונה לה בקשר לעדותה המורכבת שנשמעה בדלתיים סגורות. בית הדין הצבאי לערעורים הוסיף והדגיש כי אין דינו של ראיון מבוקר של נפגע העבירה לכלי התקשורת כדין עדות וחקירה נגדית שבה מחויב נפגע העבירה להשיב לשאלות קשות ואינטימיות, לעיתים כדי יצירת חוויה המדומה ל"אונס שני" (פסקאות 26 ו-28 להחלטה). לפיכך, קבע בית הדין כי התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים נותרה בעינה, ודחה את בקשתה של עו"ד ויזל להתיר את פרסומו ה**מלא** של הפרוטוקול.

33. לצד זאת, מצא בית הדין הצבאי לערעורים (פסקה 31 להחלטתו) להתיר את פרסומו של מקטע אחד מתוך פרוטוקול הדיון מיום 24.11.2015, הנוגע לטענתה של תורג'מן כי עו"ד ויזל דרשה ממנה במהלך עדותה להדגים על הנאשם את שאירע. בית הדין התיר לפרסם את עמ' 219, שורות 31-33 לפרוטוקול, שבו נרשמה שאלתה של עו"ד ויזל (המכונה בפרוטוקול "ס2") כדלקמן:

"20 [עו"ד ויזל – ר' ג']: תגידי לי, אני חייבת עוד הפעם להדגים בפני בית הדין מה היה עם הסיבוב. אני לא דורשת את זה מהמתלוננת. אני רוצה שאם אפשר להדגים את זה עם חברתי".

34. בית הדין הבהיר (**שם**, פסקה 31), כי התיר את פרסום המקטע האמור מאחר שמדובר בדבריה של עו"ד ויזל עצמה (ולא של תורג'מן), ומשום שיש בדברים אלה רלוונטיות ישירה לטענת שהעלתה תורג'מן בפרסומיה מחוץ לכותלי בית המשפט, פרסומים העומדים במוקד התביעה שכנגד. בנוסף, קבע בית הדין, **שם** בפסקה 31, כי "[...] גם לאחר עיון נוסף בפרוטוקול, מצאתי כי אין בהתרת פרסומו של מקטע זה כדי לעוות את ההקשר הכולל של האמור **שם**. אשר למשמעות הדברים - יטענו הצדדים בפני הערכאות המבררות את התביעות, האם יש בכך כדי להפריך את הטענה כי הגב' תורג'מן נתבקשה לערוך הדגמה על טור' ישראל, כגישת בא כוח המבקשת; או שמא, כגישת באי כוחה של הגב' תורג'מן, אילולא ביקשה זאת המבקשת, לא היו באות לעולם המילים 'אני לא דורשת את זה מהמתלוננת'".

השתלשלות עניינים דיונית נוספת לאחר מתן החלטת בית הדין הצבאי לערעורים

35. בהמשך להשתלשלות העניינים האמורה, ביום 7.3.2023 הגישה עו"ד ויזל בקשה להורות כי דיון ההוכחות בהליך דנא יתקיים בדלתיים סגורות. בבסיס בקשתה עמד רצונה לעשות שימוש בפרוטוקולים של החקירה הנגדית מההליך הפלילי בבית הדין הצבאי ולעמת את תורג'מן עם, חרף איסור הפרסום שהוטל עליהם. לטענת עו"ד ויזל, ניהול הדיון בדלתיים פתוחות ימנע ממנה

מלהציג ראיות מהותיות המפריכות את טענות התביעה ומבססות את התביעה שכנגד, ובכך תפגע אנושות זכותה למשפט הוגן. תורגימן התנגדה לבקשה זו. לטענתה, הבקשה מהווה ניסיון פסול לעקיפת החלטתו המנומקת של בית הדין הצבאי לערעורים. עוד נטען בתגובה, כי לבית משפט זה ממילא אין סמכות לעיין בחומרים שערכאה מוסמכת אחרת קבעה כי מוטל עליהם חיסיון מכוח הדין, וכי סגירת דלתיים אינה יכולה לרפא את הפגיעה בחיסיון או למנוע את חשיפת הפרוטוקולים במסגרת תיק בית המשפט.

36. ביום 26.3.2023 ניתנה החלטת המותב הקודם שדן בתיק לפיה לנוכח ליבת המחלוקת שבין הצדדים, ולמען הגנה על צנעת הפרט של שתיהן, יש לנהל את הליך ההוכחות בדלתיים סגורות.

37. ביום 6.8.2024, לאחר שתיק זה הועבר לטיפול, ולאחר בחינת מכלול טענות הצדדים, לרבות טענות הצדדים בישיבת קדם משפט שהתקיימה בפניי, קיבלתי את בקשת תורגימן לעיון מחדש בהחלטת המותב הקודם מיום 26.3.2023, והוריתי על ביטול החלטה זו בדבר סגירת הדלתיים של ישיבת ההוכחות. בהחלטתי האמורה הובהר, כי הטעם האמיתי שעמד בבסיס הבקשה לסגירת הדלתיים היה רצונה של עו"ד ויזל להציג חומרים חסויים מההליך שהתנהל בפני בית הדין הצבאי. משנקבע כי אין מקום להתיר זאת מראש, ממילא נשמטת העילה להורות על סגירת הדלתיים. לפיכך, ובהתאם לעקרון פומביות הדיון המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, הוריתי כי ישיבת ההוכחות תתקיים בדלתיים פתוחות. הודגש, לצד זאת, כי אין מקום ליתן החלטה מראש (כמעין Pre-Ruling) בשאלה אילו שאלות או מסמכים ספציפיים ניתן יהיה להציג לעדים במסגרת חקירתם הנגדית, וכי עניין זה יתברר כמקובל במהלך הדיון עצמו. הובהר, מבלי לטעת מסמרות, כי משניתנה החלטה חלוטה על ידי בית הדין הצבאי לערעורים שלא להתיר את פרסום הפרוטוקולים מחקירתה הנגדית של תורגימן (למעט מקטע מסוים מהדיון), לכאורה אין כל הצדקה לאפשר את הצגתם בהליך דנא.

38. בהמשך להחלטה זו, ביום 7.8.2024 עתרה עו"ד ויזל לדחייה נוספת של ישיבת ההוכחות על מנת שתוכל לפנות **בשנית** לבית הדין הצבאי לערעורים, במטרה שבית הדין יבהיר ברחל בתך הקטנה, כי פרט לחקירה הנגדית של תורגימן בבית הדין הצבאי, אין כל פרט אחר אשר הוטל עליו חיסיון. בהחלטתי מיום 23.8.2024 נקבע כי לא מתקיימת כל עילה המצדיקה את דחיית ישיבת ההוכחות. בהחלטה צוין, בנוסף, כי אין בכך כדי להביע עמדה בשאלה אם ניתן יהיה להציג בישיבת ההוכחות מסמכים וכתבי בי-דין מן ההליך הפלילי שהתקיים בבית הדין הצבאי (מלבד החומרים האסורים לפרסום מושא החלטתו המנומקת של בית הדין הצבאי לערעורים). צוין, כי סוגיה זו תידון במסגרת שמיעת ההוכחות.

39. בסופו של דבר, במסגרת ישיבת ההוכחות, ולאחר שב"כ עו"ד ויזל ביקש להפנות את תורגימן לדברים שנאמרו בפרוטוקול הדיון **בערעורים** שנשמעו בפני בית הדין הצבאי לערעורים (להבדיל מדברים שנאמרו בפרוטוקולים בבית הדין הצבאי המחוזי), ולאחר שמיעת טיעונים קצרים בסוגיה, ניתנה במהלך ישיבת ההוכחות ההחלטה הבאה (עמ' 5-6 לפרוטוקול, ההדגשות במקור – ר' ג'):

"[...] משלא הוצגה בפניי כל אינדיקציה לפיה עצם הדיון בערעור עצמו שהתנהל בפני הערכאה הצבאית ביום 2.11.2017 התנהל בדלתיים סגורות הרי שאין עילה למנוע מב"כ הנתבעת והתובעת שכנגד [עו"ד ויזל – ר' ג'] להציג במהלך חקירתה הנגדית של התובעת והנתבעת שכנגד [תורג'מן – ר' ג'] קטעים מאותו פרוטוקול והכל בכפוף להלן.

לצד האמור והדברים נאמרים במבט צופה פני עתיד גם להמשך החקירה הנגדית, מצאתי להבהיר ולהדגיש כדלקמן: בהחלטת כב' השופטת תא"ל **נועה זומר** (המשנה לנשיאת בית הדין הצבאי לערעורים) מיום 26.2.2023 בב"ש 87/22, נדונה בקשת הנתבעת והתובעת שכנגד להתיר את פרסומו של פרוטוקול חקירתה הנגדית של התובעת והנתבעת שכנגד בערכאה הצבאית, מהימים 24 ו-25.11.2015. בקשתה זו של הנתבעת והתובעת שכנגד נדחתה ברובה למעט קטע מסוים מפרוטוקול הדיון (ראו סעיף 31 להחלטת כב' השופטת **זומר**). ברור הוא על כן כי חל איסור פרסום על כל יתר פרוטוקול חקירתה הנגדית של התובעת והנתבעת שכנגד. לאחר עיון ובחינת החלטת כב' השופטת **זומר**, ברי כי איסור פרסום זה אינו רק איסור פרסום **ישיר** אלא גם איסור פרסום **עקיף**, היינו אם בחומרים אחרים שאין עליהם איסור פרסום פורמלי יש אזכור, ציטוט או התייחסות לדברים שנאמרו בפרוטוקול חקירתה הנגדית של התובעת והנתבעת שכנגד, באופן אשר מלמד על הדברים שנאמרו, כי אז לא ניתן להציג גם חומרים אלה לעדה במסגרת ההליך שבפניי. אבהיר: אין מדובר רק בציטוטים של החקירה הנגדית האסורים לפרסום אלא גם בהתייחסות אליהם אשר ממנה ניתן ללמוד על תוכן העדות עצמה.

אשר למקטע שלגביו הוגשה ההתנגדות בעמ' 6 לפרוטוקול הדיון בערעור – לאחר עיון אינני סבור כי האמור בו מתייחס במישורין לחקירתה הנגדית של התובעת בעדותה בפני בית המשפט הצבאי ועל כן אני מתיר את השאלה. ההתנגדות לגבי מקטע זה נדחתה אפוא."

40. לסיכום סוגיה זו: הפרוטוקולים של החקירה הנגדית של תורג'מן בהליך הפלילי בבית הדין הצבאי המחוזי, לא הוצגו כראיה בהליך זה, ולא הותרה כל התייחסות אליהם, למעט המקטע המסוים שפרסומו הותר, בהתאם להחלטת בית הדין הצבאי לערעורים, מיום 26.2.2023.

דיון והכרעה

41. הגיעה, אפוא, העת להכריע במחלוקות בין בעלות הדין בהליך זה, בתביעה ובתביעה שכנגד. כפי שפורט בהרחבה לעיל, במוקד התביעה העיקרית ניצבת טענתה של תורג'מן כי עו"ד ויזל פרסמה עליה דברי לשון הרע, עת כינתה אותה במספר הזדמנויות "מתלוננת שווא", "שקרנית" ו-"עבריינית". זאת, אף שתלונותיה על עבירות המין שבוצעו בה הבשילו לכדי הגשת כתב אישום ולימים להרשעה של הנאשמים טוויל וישראל, תוך קבלת גרסתה של תורג'מן. מנגד, במוקד התביעה שכנגד עומדת טענתה של עו"ד ויזל כי תורג'מן היא זו שהוציאה את דיבתה רעה, עת ייחסה

לה התבטאויות פוגעניות כלפי תורגימן במהלך ניהול ההליך הפלילי בבית הדין הצבאי, ובפרט בשלב שבו חקרה עו"ד ויזל את תורגימן בחקירה נגדית במשפט.

אקדים מסקנה לניתוח ואציין כי לאחר שבחנתי את חומר הראיות ומכלול טענות הצדדים, מצאתי לקבל **ברובה** את התביעה העיקרית (שהגישה תורגימן), ולדחות **במלואה** את התביעה שכנגד (שהגישה עו"ד ויזל). זאת, על יסוד הנימוקים שיובאו להלן.

42. נקודת המוצא לדיוננו הינה כי בחינתה של תביעה בלשון הרע צריכה להיעשות במספר שלבים: **ראשית**, יש לבחון האם הביטוי שבו מדובר עולה כדי "לשון הרע", בהתאם למבחנים הקבועים בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, והאם נעשה "פרסום" שלו כאמור בסעיף 2 לחוק. **בשלב השני**, ככל שנקבע שפורסם דבר לשון הרע, יש לבחון האם עומדות למפרסם אילו מן ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, בין אם הגנות מוחלטות בהתאם לסעיף 13 לחוק, ובין אם הגנות התלויות בתנאים ובאמות מידה שונים: הגנת אמת הפרסום מכוח סעיף 14 לחוק או הגנת תום הלב, מכוח סעיף 15 לחוק. **בשלב הבא**, וככל שהמסקנה היא שפורסמה לשון הרע שאינה נהנית מהגנה, יש להידרש לשאלת הסעד (ל"תרשים הזרימה" בעוולת לשון הרע ראו למשל ע"א 751/10 פלוני נ' דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369, 504-505 (2012) (כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית)).

43. בהתאם ל"תרשים זרימה" זה, אדרש תחילה לתביעתה של תורגימן בעניין פרסומיה של עו"ד ויזל (תביעה שדינה, כאמור, להתקבל ברובה), ולאחר מכן אפנה לבחון את טענותיה של עו"ד ויזל במסגרת התביעה שכנגד (תביעה שדינה, כאמור, להידחות במלואה).

דיון והכרעה – תביעתה של תורגימן

44. אפתח ואומר, כי אין חולק שהפרסומים מושא התביעה העיקרית הינם בגדר "פרסום" כמשמעותו בסעיף 2(א) לחוק. המחלוקת המרכזית בין הצדדים מתמקדת במשמעות פרסומיה של עו"ד ויזל כלפי תורגימן, והאם טמונה בהם לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק, אם לאו. במוקד הדיון בהקשר זה ניצבת השאלה: למה התכוונה עו"ד ויזל עת חזרה וכינתה את תורגימן "**מתלוננת שואא**" ו"**שקרנית**"?

כלל הוא, כי המבחן על-פיו יש להכריע בטענות הצדדים בקשר עם משמעותו של הפרסום, הוא מבחן אובייקטיבי, הבוחן את הפרסום על הקשרו הכולל. עמדה על כך כב' השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש בע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 617-618 (2002), בצינה כי:

"פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. כבר נקבע בפסיקתנו כי המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו [...] ככלל, על-מנת לקבוע אם יש בפרסום לשון הרע, יפרש בית-המשפט את הפרסום על-פי

המובן הטבעי והרגיל של מילותיו. עם זאת לעתים לשון הרע שבפרסום אינה נובעת מן המשמעות הפשוטה של מילותיו, אלא דווקא מן הנרמז או המשתמע 'מבין השורות' של הפרסום לפי הבנת האדם הסביר [...] הדעה המקובלת היא כי על-מנת לקבוע את משמעותו הפשוטה או המשתמעת של פרסום בעיני האדם הסביר והרגיל יש לתת את הדעת על ההקשר שבו הובאו הדברים הנטענים להיות לשון הרע [...] לפיכך הכלל הוא שקטע מפרסום יתפרש בהתחשב בשאר חלקיו, אלא במקרים חריגים כגון כאשר לשון הרע מצויה בכותרת הפרסום שהיא בולטת ומובחנת מיתר הפרסום [...] זאת ועוד, יש לפרש את המילים בהקשר שבו פורסמו, ללא היזקקות לנתונים חיצוניים נוספים העלולים לשנות את משמעותן או להרחיבן [...]".

אכן, "יש שבחינת הפרסום בכללותו תוביל למסקנה כי חרף קיומה של אמירה פוגענית ספציפית – אין הפרסום עולה כדי לשון הרע; ויש שבחינת הפרסום בכללותו תוביל למסקנה כי מכלול הדברים הוא שמגבש קיומה של לשון הרע, או שהמכלול הוא שצובע אמירה ספציפית בצבעי דיבה" (ע"א 1726/21 בכרי נ' מגנאגי, פסקה 27 לחוות-דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית (23.11.2022) (להלן: עניין בכרי)).

יש לבחון אפוא את משמעותם של הפרסומים מושא כתב התביעה דנא, בהתאם למבחן האובייקטיבי כמבואר לעיל, ועל רקע הקשרם הכולל.

45. הצדדים הציגו בהליך שתי פרשנויות שונות בתכלית לפרסומים מושא התביעה.

לשיטת תורג'מן, יש לפרש את הפרסומים כמקשה אחת, הבונה נרטיב ברור שלפיו היא בדתה מליבה, כביכול, את עבירות המין החמורות שבוצעו בה. על פי פרשנות זו, עו"ד ויזל טענה, כעובדה מוגמרת בפני הציבור הרחב, כי תורג'מן העלילה על החיילים שהורשעו באונס, וכי תלונתה במשטרה הייתה שקרית. טענה יסודית זו עומדת בבסיס כתב התביעה, שכן לשיטת תורג'מן, הטחת ההאשמה בה, כי הגישה תלונת שווא על תקיפה מינית, וביתר שאת לאחר שהתוקפים הורשעו בדין, מהווה את הפגיעה החמורה והקשה ביותר שניתן להעלות על הדעת בשמה הטוב, בכבודה ובאמינותה.

עו"ד ויזל, מנגד, דוחה את פרשנותה של תורג'מן לפרסומים וטוענת כי היא מנסה לייחס להם משמעות שכלל אינה טמונה בהם. לשיטת עו"ד ויזל, השימוש בביטויים "מתלוננת שווא", "שקרנית" או "עבריינית" כלל לא כוון לתלונתה המקורית של תורג'מן כנגד טויל וישראל בגין עבירות המין. תחת זאת, נטען על-ידי עו"ד ויזל, כי פרסומיה התייחסו אך ורק לשקרים ולעלילות שתורג'מן הפיצה, לטענתה, על אודות התנהלות עו"ד ויזל באולם וכן לתלונות שהגישה תורג'מן כנגד עו"ד ויזל ללשכת עורכי הדין (בדבר התנהלות עו"ד ויזל בחקירה הנגדית). במילים אחרות, לשיטת עו"ד ויזל, הביקורת בפרסומים כוונה כלפי היותה של תורג'מן "מתלוננת שווא סדרתית" כנגד עו"ד ויזל, ולא כלפי היותה מתלוננת שווא בעבירת האונס עצמה.

46. לאחר בחינת מכלול הראיות, ההקשר הכולל של הפרסומים והעדויות שנשמעו, אין בידי לקבל במישור העקרוני את פרשנותה של עו"ד ויזל לפרסומים בהתאם למבחן **האובייקטיבי** כמבואר לעיל. דעתי היא כי יש לאמץ את פרשנותה של תורג'מן כפרשנות הסבירה של הפרסומים בנסיבות העניין. הקורא הרגיל (או הצופה הרגיל בתכניות הטלוויזיה בהן נטלה חלק עו"ד ויזל, מושא הפרסומים), אשר נחשף לפרסומים בזמן אמת, לא יכול היה להסיק, בבחינה אובייקטיבית של הדברים, כי עו"ד ויזל מכוונת את דבריה לתלונה כזו או אחרת שהפנתה תורג'מן **כלפיה**. אדם רגיל הנחשף לפרסום של סגורית פלילית, המוכרת בציבור כמי שמייצגת נאשמים בעבירות מין, המכנה נפגעת עבירה בכינוי "מתלוננת שווא", מניח, ובצדק רב, כי הכוונה היא לתלונת שווא על עצם ביצוע עבירות המין. ודוקו: הביטוי "מתלוננת שווא" טעון במטען ציבורי וחברתי ברור וחד-משמעי בהקשרים אלו; הוא נתפס באופן אינהרנטי כהכחשת האונס או ההטרדה. אדם שאינו מכיר את ההקשר הרחב יותר של הסכסוך **האישי** בין נפגעת העבירה לעורכת הדין של מי שביצע את העבירה (קרי, בעניינינו, את עצם התלונה שהגישה תורג'מן ללשכת עורכי הדין כלפי עו"ד ויזל בקשר עם התנהלותה הנטענת של עו"ד ויזל כלפי תורג'מן במהלך החקירה הנגדית במשפט) לא יכול היה להבין בשום אופן שכוונתה של עו"ד ויזל בפרסומים היא למישור זה, ולא למישור הפלילי העיקרי.

47. כך, בפרסום הראשון (מיום 29.11.2017), עו"ד ויזל אומרת כי: "בעזרת השם היא באמת תהיה נאשמת על תלונת שווא... עבירת אינוס ומעשה סדום לא היה. הלקוח שלי לא ביצע את העבירות האלה". ברי, כי הקשר בין הביטוי "תלונת שווא" לבין עבירות המין איננו נרמז בפרסום; הוא מפורש. בפרסומים המאוחרים יותר (למשל, הפרסום השלישי מיום 4.10.2018), עו"ד ויזל כותבת "לירון תורג'מן מתלוננת שווא בכבודה ובעצמה". עו"ד ויזל אינה מסייגת את דבריה, אינה מוסיפה הבהרה כי כוונתה לתלונת שווא נטענת של תורג'מן כלפי עו"ד ויזל ללשכת עורכי הדין, ואינה טורחת להבחין בין ההליך הפלילי להליך המשמעותי. גם בפרסום החמישי, עת מכנה עו"ד ויזל את תורג'מן "שקרנית ועבריינית", הדברים נאמרים בהקשר של כתבה העוסקת בנפגעות תקיפה מינית. האדם הסביר הנחשף להתבטאויות אלה, מסיק באופן טבעי כי עו"ד ויזל ממשיכה לטעון שתורג'מן בדתה את מעשה האונס. חשוב להדגיש: ייתכן כי עו"ד ויזל ביקשה בפרסומיה אלה, מבחינה סובייקטיבית, להתייחס לתלונות שהגישה נגדה תורג'מן. אולם, כאמור, לעניין בחינת פרסומים לגביהם מוגשת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, אימצה הפסיקה את המבחן האובייקטיבי לפיו הפרסום ייחשב כ"לשון הרע" אם יתפס כזה על-ידי האדם הסביר (ראו, ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 293 (1977); ת"א (שלום ת"א) 64762-01-24 בן חי-שגב נ' פלג, פסקה 29 (26.11.2025); אורי שנהר דיני לשון הרע 226 (מהדורה שנייה, 2024) (להלן: **שנהר**)). היינו, כוונתו הסובייקטיבית של המפרסם אינה מעלה ואינה מורידה. משבחרה עו"ד ויזל להשתמש בביטוי "מתלוננת שווא" מבלי לספק את ההקשר המלא שמפקיע מהביטוי את משמעותו המקובלת בחברה, הרי שבעיני הקורא הסביר היא ייחסה לתורג'מן כי תלונותיה על ביצוע עבירות המין הן בגדר תלונות שווא.

48. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, קובע:

"לשון הרע מהי – לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו [...]."

49. כמבואר לעיל, חוק איסור לשון הרע מבקש להגן על הזכות לשם טוב, אשר נוגעת להערכת האדם על ידי סביבתו הקרובה ועל ידי הציבור בכללותו. האשמתה של תורגימן, אשר נפלה קורבן לעבירות מין חמורות שהוכחו בבית משפט ושהסתיימו בהרשעה חלוטה, בכך שהיא "מתלוננת שווא" או "שקרנית" בגין עבירות אלו, מהווה פגיעה אנושה בשמה הטוב, ברף גבוה במיוחד. פרסומים אלו מציגים אותה כאדם חסר מוסר שניסה להרוס את חייהם של חפים מפשע. בכך, אין כל ספק, עלולים היו פרסומים אלה להשפיל את תורגימן בעיני הבריות, לבזותה ולעשותה מטרה לבוז ולשנאה, כהגדרת סעיף 1 לחוק.

תוצאת הדברים היא שיש לראות בפרסומים מושא התביעה העיקרית משום לשון הרע, ובהקשר זה יש לקבל את טענות תורגימן, לעניין זה. טענת עו"ד ויזל באשר לפרשנות הפרסומים נדחית. כל זאת, למעט בכל הנוגע לפרסום השני והפרסום הרביעי שלגביהם הגעתי לכלל מסקנה שונה, כפי שיפורט בהמשך הדברים. משנקבע כי מרבית הפרסומים עולים כדי לשון הרע (הפרסום הראשון, הפרסום השלישי והפרסום החמישי), יש לפנות ולבחון האם עומדות לעו"ד ויזל אילו מן ההגנות הקבועות בחוק.

הפרסום הראשון מושא כתב התביעה (כתבה בתוכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017)

50. כפי שהוסבר לעיל (ראו בהרחבה פסקאות 5-7), עניינו של הפרסום הראשון מושא תביעתה של תורגימן הינו דבריה של עו"ד ויזל במסגרת הכתבה הראשונה ששודרה בתוכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017 ובראיון ההמשך ששודר למחרת היום. כתבה זו צולמה בעיקרה בחצר שמחוץ למשכן בית הדין הצבאי לערעורים בבסיס "הקריה" בתל אביב, על רקע הדיונים בערעורם של ישראלי וטוויל, ותוך תיעוד הלחץ שחוותה תורגימן באותו מעמד. במהלך הכתבה התבטאה עו"ד ויזל באופן ישיר ומפורש כלפי תורגימן, תוך שהיא מטיחה בה, בין היתר: "בעזרת השם היא באמת תהיה נאשמת על תלונת שווא", וכן טענה כי טענות האונס הן "המצאות שלה". עו"ד ויזל אף פנתה לגבי שטלריד (שליוותה את תורגימן) בשאלה: "את לימדת אותה לעשות תלונת שווא?", וסירבה לחזור בה או להתנצל בראיון שנערך עמה למחרת היום, תוך שקבעה פעם נוספת: "על מה להתנצל.. אני אגיד עוד פעם היא שקרנית".

51. בראש ובראשונה, טוענת עו"ד ויזל כי על הדברים שאמרה בכתבה חלה החסינות המעוגנת בסעיף 13(5) לחוק, שכן האמירות נאמרו על-ידי בכובעה כבאת-כוחו של ישראל, על רקע הליך משפטי וערעור שהיה תלוי ועומד באותה עת. לשיטתה, ההגנה המוקנית לה לפי סעיף 13(5) לחוק היא הגנה רחבה ומשתרעת גם על ה"מרחב המשפטי" המידי שמחוץ לאולם הדיונים. לטענתה, במסגרת הריאיון היא אך מילאה את חובתה המקצועית והאתית כסנגורית להציג בנאמנות ובמסירות את גרסתו ועמדתו המשפטית של מרשה לפיה לא ביצע את העבירות, הגנה החוסה גם תחת סעיף 15(2) לחוק. במישור העובדתי והפרשני, טוענת עו"ד ויזל כי יש לבחון את אמירותיה על רקע הקשרן הכולל והסכסוך האישי שנתגלע בינה לבין תורגימן, ובפרט לנוכח תלונתה של תורגימן נגדה בוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, שהוגשה ביום הפרסום הראשון ממש. לשיטתה, הביטויים "מתלוננת שווא" ו"שקרנית" בהם נקטה כלל לא כוונו כלפי תלונת האונס המקורית של תורגימן במשטרה, אלא היוו בגדר מגננה ישירה, אמיתית והכרחית לשם הדיפת עלילות הכזב ותלונות הסרק שתורגימן הפיצה נגדה בכלי התקשורת ובלשכת עורכי הדין, כגון הטענות לפיהן עו"ד ויזל קיללה אותה באוזן במהלך הדיון או דרשה ממנה להדגים אקט מיני על הנאשם. מכאן טוענת עו"ד ויזל כי עומדות לזכותה הגנת "אמת דיברתי" לפי סעיף 14 לחוק, וכן הגנות תום הלב הקבועות בסעיפים 15(3) ו-15(10) לחוק, שעניינן הגנה על עניין אישי כשר והכחשת לשון הרע קודמת.

52. את הדיון יש לפתוח בטענה כי חלה על הפרסום הראשון ההגנה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק. סעיף זה קובע כי לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי, פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור.

בפסק-דינו ברע"א 1104/07 חיר נ' גיל, פ"ד סג(2) 511 (2009) (להלן: עניין חיר), עמד בית המשפט העליון על היקפה הרחב של הגנה זו. נקבע, שם, כי עסקינן בהגנה מוחלטת אשר אינה מותנית בדרישת תום הלב או באמיתות הפרסום. עוד נקבע כי התיבה "תוך כדי דיון" טעונה פרשנות רחבה, על רקע התפיסה שלפיה ההגנה מושא סעיף 13(5) לחוק משתרעת, למעשה, על כל "צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלביו השונים, לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמש לו כעזר" (שם, בעמ' 521).

53. לצד זאת, הגם שהפסיקה יצקה למונח "תוך כדי דיון" פרשנות מרחיבה, אין הדבר מלמד כי מדובר בהגנה חסרת גבולות המשתרעת על כל פרסום בעל זיקה עקיפה להליך, או על התבטאויות פומביות הנעשות מחוץ לכותלי בית המשפט שאין בינן לבין קידום ההליך דבר. אכן, "הגנת סעיף 13(5) עשויה כאמור לחול גם על פרסומים שלא הועברו לבית המשפט, אך לא תחול אם הפרסום לא שימש כהלכה את ההליך המשפטי. מעיקרון זה נגזר כלל לפיו ההגנה לא תחול על פרסום הנשלח לאדם שהוא בגדר זר להליך משפטי. לפיכך נקבע כי ההגנה לא תחול על פרסומים שהופנו למי שתוארו כ'עדים פוטנציאליים', על מכתבים שנשלחו לצדדים שלישיים על רקע סכסוך עסקי שהתגלגל בסופו של דבר לתביעה משפטית, על ראיונות עיתונאיים של בעלי דין ועל העברה לעיתונות של מסמך שלא הוגש לבית המשפט" (שנהר, בעמ' 344; ההדגשה אינה במקור – ר' ג').

משמעות הדבר היא כי התבטאויות פומביות, כגון דברים הנאמרים במסיבות עיתונאים או בראיונות לכלי התקשורת, גם אם עוסקים במישרין בנושאים הנדונים בבית המשפט ומושמעים מפי עורכי הדין המייצגים בתיק, נופלים מחוץ למתחם החסינות מושא סעיף 13(5) לחוק, שכן אינם מהווים צעד הנדרש לשם ניהול ההליך המשפטי גופו.

עיקרון זה, לפיו דברים שנאמרו בראיונות עיתונאיים אינם חוסים תחת הגנת סעיף 13(5) לחוק, קיבל ביטוי בפסיקה. כך, בת"א (שלום הרצ' 56442-02-15 **נפתלי נ' חפץ** (30.8.2021) (כב' השופט ג' הס), נבחנה שאלת תחולתה של ההגנה על התבטאויות של עורכת דין בראיון טלוויזיוני. כפי שנקבע, **שם**, ראיון לתקשורת מחוץ לאולם בית המשפט אינו מהווה חלק אינהרנטי מההליך המשפטי, אינו מופנה לגורם השיפוטי הדין בהליך, ולכן לא חלה עליו החסינות המוחלטת של סעיף 13(5) (**שם**, פסקאות 80-82). ברוח דומה נקבע בת"א (שלום ת"א) 25367-08-22 **ספקטור נ' סלברייט די.איי בע"מ** (5.8.2023) (כב' השופטת מ' רויזמן אלדור), כי תכלית החסינות היא לאפשר לבעלי הדין ולבאי כוחם להתבטא בחופשיות לשם קידום ההליך המשפטי במסגרת המוסדית והדיונית, ועל כן הגנה זו אינה נפרסת על התבטאויות פומביות בראיונות לכלי התקשורת, אף אם אלו עוסקות בהגנה על הלקוח או במשפט המתנהל. וכך צוין **שם**, לעניין זה, בפסקה 41, והדברים נכונים גם לענייננו:

"לדעתי, כעניין של מדיניות משפטית ראויה, קשה להסכים עם מסקנה משפטית לפיה מפורסמת כתבה עיתונאית על תביעה כלשהי שהוגשה לבית משפט, ובמסגרת התגובה שימסור הצד שכנגד ייתן המגיב דרור ללשונו וירשה לעצמו להשתלח כאוות נפשו בצד שכנגד תוך הנחה שממילא כל שיאמר יחסה תחת הגנת ס' 13(5) לחוק איסור לשון הרע. לא לכך נועדה ההגנה שבסעיף. דברים אלו נכונים מכוח קל וחומר ביחס לפרסום המכוון לנמענים רבים – ולמעשה לציבור כולו, ובפרט מקום שאין בדברים שנאמרו באותה תגובה כדי לקדם את עניינו של המגיב בקידום ההליך המשפטי המתברר."

54. אכן, ראיון עיתונאי המצולם מחוץ לאולם בית הדין ומופנה לציבור הרחב, אינו יכול להיחשב כפרסום שנעשה "תוך כדי דיון". התבטאויותיה של עו"ד ויזל מול מצלמות הטלוויזיה, בהן הטיחה בתורגימן כי היא שקרנית ומתלוננת שווא, לא נועדו לקדם את הדיון בערעור בפני הרכב השופטים בבית הדין הצבאי לערעורים, אינן מהוות מסמך משפטי או טיעון הנדרש במהלך הרגיל של המשפט, והן נעשו מחוץ למסגרת הדיונית.

בהקשר זה לא נעלם מעיניי שבימינו-אנו, הזירה התקשורתית כמו גם המרחב של הרשתות החברתיות, נתפסים לא אחת על-ידי "שחקנים" שונים בהליך המשפטי ומחוצה לו כמעין זירת התדיינות מקבילה וכחלק אינהרנטי מניהול המשפט. ואולם, לא ניתן להרחיב את גבולות החסינות המוחלטת שבסעיף 13(5) לחוק גם אל עבר "זירות" אלו, שאם לא כן נמצא עצמנו מקנים חסינות גורפת מפני אמירות מכפישות ובוטות במרחב הציבורי. להשקפתי, אין לאפשר הרחבה כזו ממספר טעמים: **ראשית**, תכליתה של החסינות מושא סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, היא לאפשר דיון חופשי וללא מורא לשם גילוי האמת וקידום ההליך בפני הגורם השיפוטי המכריע, בעוד שפרסומים

פומביים בתקשורת או ברשתות החברתיות נועדו בדרך-כלל להשפיע על דעת הקהל ואינם משרתים את ההליך המשפטי גופו; **שנית**, מכיוון שסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע מעניק הגנה מוחלטת (החלה גם מקום בו הדברים נאמרים בחוסר תום לב), החלתה על הזירה התקשורתית, שבה פוטנציאל התפוצה והנוק הוא כמעט בלתי מוגבל, תרוקן מתוכן את הזכות החוקתית לשם טוב ותשבש לחלוטין את מערך האיזונים שקבע המחוקק בחוק איסור לשון הרע; **שלישית**, הכרה בהגנה כה רחבה תייתר למעשה את מנגנוני ההגנה היחסיים והמאוזנים יותר שקבע המחוקק בדיני לשון הרע (כגון הגנות תום הלב), ותעניק מעין "שטר פטור" להשתלחויות פומביות חסרות רסן תחת אצטלה של ייצוג משפטי.

מן הטעמים האמורים, הרחבת החסינות המוחלטת מושא סעיף 13(5) על פרסומיה של עו"ד ויזל חוטאת לתכלית החוק. עו"ד ויזל אינה יכולה אפוא לחסות תחת חיסיון זה ביחס לפרסום הראשון.

55. לטענת עו"ד ויזל, את הפרסום הראשון יש לבחון, בראי סעיף 13(5) לחוק, לא רק בקשר עם ההליך שהתנהל נגד ישראלי באותה עת (הערעור לבית הדין הצבאי לערעורים) אלא גם בקשר עם התלונה שהגישה תורגימן ללשכת עורכי הדין כלפי עו"ד ויזל, תלונה שהתמקדה באופן שבו עו"ד ויזל חקרה את תורגימן בחקירה נגדית במהלך הדיונים בערכאה הדיונית. עו"ד ויזל טוענת כי דבריה בפרסום הראשון לפיהם תורגימן "בעזרת השם היא באמת תהיה נאשמת על תלונת שווא", התייחסו ל"תלונת השווא" שהוגשה ללשכת עורכי הדין כלפי עו"ד ויזל. אלא שכפי שהובהר לעיל, הנני סבור כי הפרשנות הסבירה של הפרסום אינה מלמדת כי יש לפרש דברים אלה כמכוונים לתלונה שהוגשה ללשכת עורכי הדין (ודי אם אציין, למצער לגבי פרסום זה, כי בפרסום הדגישה עו"ד ויזל: "זה כמו שאר ההמצאות שלה. **המצאות שלה לגבי האינוס** [...] **עבירת אינוס ומעשה סדום לא היה** [...]"). דומה, כי גם בפרשנות המרחיבה ביותר האפשרית, לא ניתן לראות פרסום זה כמתייחס אך ורק לתלונת שווא על עו"ד ויזל ללשכת עורכי הדין, להבדיל מהתייחסות לטענותיה של תורגימן כלפי טוויל וישראל. כך או אחרת, ממילא לא ניתן להחיל את הגנת סעיף 13(5) גם בהקשר של התלונה ללשכת עורכי הדין, שכן אין מדובר בפרסום "תוך כדי דיון" באותה תלונה, והדברים המובאים בפיסקה 53 לעיל יפים אף בהקשר זה.

אשר להגנת אמת הפרסום, המעוגנת בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע: כידוע, הגנה זו מותנית בהתקיימותם המצטברת של שני יסודות, אמיתות הפרסום וקיומו של עניין ציבורי בו, כאשר הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום רובץ על כתפי המפרסם. משנקבע לעיל כי פרשנותו האובייקטיבית של הפרסום הראשון היא ייחוס תלונת שווא לתורגימן בנוגע לעבירות המין עצמן ("המצאות שלה לגבי האינוס... עבירת אינוס ומעשה סדום לא היה"), הרי שהשאלה הצריכה הכרעה היא האם עלה בידי עו"ד ויזל להוכיח כי תלונתה של תורגימן אכן הייתה תלונת שווא. התשובה לכך שלילית בעליל. במועד הפרסום הראשון כבר ניתנה הכרעת-דינו של בית הדין הצבאי המחוזי, אשר הרשיע את טוויל ואת ישראלי בעבירות שיוחסו להם תוך אימוץ גרסתה של תורגימן כמהימנה; ולימים נדחה ערעורו של ישראלי במלואו והרשעתו הפכה חלוטה. עו"ד ויזל לא הציגה בהליך שבפניי כל תשתית ראייתית, למעשה, אף לא ראשית ראיה, שיש בה כדי לבסס את הטענה כי תורגימן בדתה את תלונתה, והסתפקה בהכחשה כללית ובהפניה לעמדת מרשה במשפט הפלילי.

עמדת הגנה במשפט פלילי, אשר נדחתה על-ידי הערכאות המוסמכות, אינה יכולה כמובן לשמש "אמת" לצורך סעיף 14 לחוק. אף העובדה שבמועד הפרסום הראשון היה הערעור תלוי ועומד אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה. די בכך כדי לקבוע כי הגנת אמת הפרסום אינה עומדת לעו"ד ויזל ביחס לפרסום הראשון.

56. אף אין לקבל את הטענה בדבר תחולת הגנות סעיף 15(2), 15(3) ו-15(10) על הפרסום הראשון מושא תביעתה של תורגימן.

אשר לסעיף 15(2) לחוק, בהוראת דין זו נקבע, כי תהא זו הגנה טובה אם הנתבע עשה את הפרסום בתום לב וכאשר "היחסים בינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום". הגנה זו נוגעת לסוג מסוים של מקרים בהם מתקיימת הצדקה לפרסום לשון הרע שאינו בהכרח אמת, והיא כוללת ארבעה מרכיבים **מצטברים**: ראשית, על המפרסם להראות כי הייתה "נורמה" שמכוחה הייתה עליו חובה לעשות פרסום; שנית, יש להצביע על כך שהחובה חלה בנוגע לכל מי שאליו הופנה הפרסום; שלישית, יש להוכיח שהחובה אכן חייבה את הנתבע או הנאשם לפרסם את הפרסום שבגינה הוגשה התביעה; ורביעית, יש להוכיח שהפרסום נעשה בתום לב. היעדרו של מרכיב אחד מבין המרכיבים האמורים ישלול מהמפרסם את תחולת ההגנה (לסקירה נרחבת של תנאים אלו ראו, **שנהר**, עמ' 516-517 והאסמכתאות **שם**).

כפי שמציין המלומד **שנהר**, בכל הנוגע למרכיב הראשון (חובה לעשות את הפרסום), "המקרים המובהקים שבהם הכירו בתי המשפט בקיום חובה לעשות את הפרסום הם המקרים שבהם היה הפרסום נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה בחיי אדם, בבריאותו של אדם או ברכושו. העובדה שניתן להעמיד אדם לדין בגין ביצוע המעשה שעליו מתריעים, ושניתן אף להגיש קובלנה פרטית בגין האשמות מסוימות שהוצגו בפרסום, אינה שוללת כשלעצמה את קיום החובה לפרסם. כך למשל חובה לפרסם עשויה להתקיים במקרים בהם מזהיר הנתבע את נמעני הפרסום מפני התובע בשל חשד שזה ביצע עבירות העלולות לפגוע בהם. ההגנה עשויה להתקיים גם בפרסומים המתריעים על מעשים שאינם בגדר עבירות פליליות" (**שנהר**, בעמ' 519-520). אינני סבור כי הגנה זו רלוונטית כלל ועיקר לענייננו, משעו"ד ויזל לא הוכיחה כי מוטלת עליה הייתה "נורמה" שמכוחה היה עליה להזהיר מאן דהו כי תורגימן היא, לטענתה, מתלוננת שווא. בהקשר זה, ובכל הנוגע למרכיב השני מושא הגנת סעיף 15(2) לחוק, ואפילו היה מקום לקבל את טענת עו"ד ויזל כי תורגימן העלילה עלילת שווא על ישראלי וטווייל או על עו"ד ויזל עצמה (ואבהיר, כי אין כל יסוד לקבל טענה זו לגופה), הרי שלא הוסבר מדוע החובה חלה בנוגע לכל מי שאליו הופנה הפרסום, היינו כלפי הציבור בכללותו. ברוח דומה נפסק, כי גם אם מאן דהוא חשד שמאמן כדורגל פלוני הטה את תוצאות המשחק, אפשר כי הייתה קיימת חובה לדווח על החשדות להנהלת הקבוצה, אך לא הייתה חובה לחזור על הדברים **בריאיון לרזיו** (ראו, ת"א (שלום עפולה) 13497-08-10 **לוי נ' עמר** (23.7.2014); וכן **שנהר** בעמ' 523).

אוסף, כי אין בידי לקבל את הטענה שחובתה המקצועית של עו"ד ויזל כסנגורית, לטעון לחפות מרשה כל עוד לא הפכה הרשעתו חלוטה, מקימה לה את ההגנה. חובה זו, חשובה ככל שתהא, מקומה להתממש באולם בית המשפט ובכתבי הטענות, בפני הערכאה המוסמכת, ולא בריאיון

תקשורת המופנה לציבור הרחב. מכל מקום, אף בפרשנות הרחבה ביותר של תחולת ההגנה, אין היא כוללת תקיפה אישית של מהימנות המתלוננת והטחת ביטויים כגון "שקרנית" ו"בעזרת השם היא באמת תהיה נאשמת על תלונת שווא", שאינם נדרשים להגנת הלקוח ואינם משרתים אותה.

57. אשר להגנת סעיף 15(3) לחוק: סעיף זה קובע כי תהא זו הגנה טובה אם הנתבע עשה את הפרסום בתום לב וכאשר "הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו עניין אישי כשר". אפילו נאמר, שהפרסום ע"י עו"ד ויזל, בין בכובעה כנילונה בתלונה שהוגשה ללשכת עורכי הדין, ובין בכובעה כעורכת-דין של ישראלי, מקיים את התנאי של הגנה על עניין אישי כשר, הרי שהפרסום חייב להיות מופנה רק לאותם אנשים, אשר הפניית הפרסום אליהם, אכן תשרת את עניינו האישי הכשר של המפרסם (שנהר, בעמ' 585-586). דרישה זו נועדה להבטיח את מידתיות הפגיעה, כך שהמפרסם לא ינצל את עניינו האישי כדי להשחיר את פניו של הנפגע בפני קהל שאינו רלוונטי לסכסוך.

דרישה זו אינה מתקיימת בענייננו כלל ועיקר (ראו והשוו, ת"א (שלום ת"א) 38726-06-20 **מרכז משען בע"מ נ' מנע**, פסקה 49 (9.1.2023)). הגם ששנהר מציין כי "פרסום שנעשה לשם הגנה על עניינו האישי הכשר של המפרסם עשוי להיות מוגן גם אם הופנה אל הציבור הרחב, במקרים שבהם ההגנה על העניין האישי חייבה תפוצה רחבה" (שנהר, עמ' 586), המקרה דנא רחוק מכך. כאשר תורג'מן הגישה תלונה נגד עו"ד ויזל ללשכת עורכי הדין, הפורום המתאים והלגיטימי עבור עו"ד ויזל להתגונן ולהציג את גרסתה היה מול מוסדות הלשכה וגופי המשמעת שלה. זאת ועוד, אפילו נניח שעו"ד ויזל ביקשה להגן על המוניטין המקצועי שלה, האמצעי שבו נקטה חרג לחלוטין מגדרי הסביר. עו"ד ויזל לא הסתפקה בהכחשת טענותיה של תורג'מן כלפיה באשר להתנהלותה באולם הדיונים, אלא בחרה לתקוף את תורג'מן תוך שהיא מכנה אותה שוב ושוב "מתלוננת שווא" ו"שקרנית" (בפרסום אשר יש לפרשו בהקשר לעבירות המין עצמן ולא בהקשר של התלונה ללשכת עורכי הדין, כפי שבואר לעיל). הטלת ספק במידת מהימנותה של מתלוננת בעבירות מין ביחס לעצם אירוע האונס (וביתר שאת, לאחר שהנאשמים בביצוע העבירות הורשעו בערכאה הדיונית), אינה בגדר "התגוננות" מפני תלונה אתית, אלא מתקפה עצמאית העומדת על רגליה שלה. נוכח האמור, חריגתה של עו"ד ויזל ממתחם הסבירות, הן מבחינת זהות הנמענים הן מבחינת תוכן הפרסום, שוללת ממנה את חזקת תום הלב. וכידוע, סעיף 16(ב)(2) לחוק קובע מפורשות כי חזקת תום הלב מושא ההגנות שבסעיף 15 לחוק, תופרך מקום בו "הפרסום חרג מתחום הסביר באותן נסיבות".

58. אשר להגנת סעיף 15(10) לחוק, הסעיף האמור קובע כי תהא זו הגנה טובה אם הפרסום לא נעשה אלא כדי **לגנות או להכחיש** לשון הרע שפורסמה קודם לכן. יודגש, כי עו"ד ויזל העלתה טענת הגנה זו באופן מפורש, **לראשונה** בשלב הסיכומים (ראו סעיפים 16 ו-19 לסיכומי עו"ד ויזל; אין בנמצא אזכור מפורש של סעיף 15(10) לחוק בכתב ההגנה). ברם, למען הסדר הטוב, ובשים לב לאמור בסעיפים 14 ו-19 לכתב ההגנה (אשר אף שאינם מאזכרים את סעיף 15(10) לחוק, כוללים טענות הדומות במהותן להגנת סעיף זה), ראיתי לנכון לדון בטענת הגנה זו לגופה ולדחותה, כמפורט להלן.

59. כפי שמציין **שנהר** (עמ' 591) המקרה המובהק שבו תחול הגנת סעיף 15(10) הוא כאשר אדם מגיב על לשון הרע קודמת שהופנתה כלפיו, והמפרסם הראשון טוען כי התגובה היא בגדר לשון הרע עליו. ברם, הלכה היא, כי "תרופתו של הנפגע מלשון הרע איננה על דרך פירסום נגדי, מצדו, של לשון הרע על המפרסם." (ע"א 809/89 **משעור נ' חביבי**, פ"ד מז(1) 1, 9 (1992) (כב' השופט א' מצא)). לכן, הפסיקה לא החילה את ההגנה מקום בו לא התקיים קשר ממשי בין התגובה של הנתבע מושא התביעה לפי חוק איסור לשון הרע, לפרסום הקודם של התובע (ראו, ע"פ 8735/96 **ביטון נ' קופ**, פ"ד נב(1) 19, 31 (1998) (כב' השופטת (כתוארה אז) **ד' ביניש**) (להלן: **עניין קופ**)). זאת ועוד, תנאי הכרחי לתחולת הגנת סעיף 15(10) הוא שהגיננו או ההכחשה ייעשו בתום לב. על תום הלב או על היעדרו ניתן ללמוד מתוכן הפרסום ומנסיבות חיצוניות המלמדות על כוונות המפרסם. **יסוד תום הלב לא יתקיים כאשר המפרסם פגע בנפגע מעבר לנדרש לשם הגנת האינטרס הלגיטימי של המושמץ הראשון** (ראו, **עניין קופ**, עמ' 33; **שנהר**, עמ' 591).

60. יישום כללים אלה על עובדות המקרה דנא מוביל למסקנה כי אין בהן כדי להקים לעו"ד ויזל את ההגנה לפי סעיף 15(10) לחוק. כזכור, עו"ד ויזל טוענת כי דבריה בראיון הטלוויזיוני מושא הפרסום הראשון, במסגרתם כינתה את תורג'מן "מתלוננת שווא", לא באו אלא כדי להכחיש ולגנות את "עלילות הכזב" שתורג'מן הפיצה נגדה באותו מעמד ובתלונה שהוגשה לוועדת האתיקה, לפיהן עו"ד ויזל התעמרה בה באולם הדיונים. ברם, עיון קפדני בתוכן הפרסום הראשון גופו מנתק לחלוטין את הזיקה הנטענת בין שני הדברים ומלמד כי לא התקיים כל קשר ממשי בין תגובתה של עו"ד ויזל לבין הטענות האישיות שהופנו כלפיה. עו"ד ויזל לא הסתפקה בהכחשת המעשים המיוחסים לה עצמה או בהגנה נקודתית על שמה הטוב המקצועי; תחת זאת, בחרה לתקוף את עצם גרסתה העובדתית של תורג'מן לגבי עבירות המין, תוך שהיא מצהירה בפני קהל הצופים כי מדובר ב"המצאות שלה לגבי האינוס" וכי "עבירת אינוס ומעשה סדום לא היה". דברים אלו, המופנים כלפי קורבן עבירה לאחר שגרסתה כבר התקבלה ואומצה בפסק דין של הערכאה הדיונית, חורגים בצורה בולטת ממתחם הגיננו או ההכחשה המותרים של "השמצה קודמת". אין כל זיקה עניינית או רציונלית בין קובלנה על התנהגותה הלכאורית של עורכת הדין לבין הטחת אשמה פומבית וגורפת בנפגעת עבירה, כי בדתה מליבה מעשה אונס קבוצתי מחריד. ממילא, הפרסום אינו עולה בקנה אחד עם דרישת הסבירות, אינו חוסה תחת מתחם המידתיות, ומשכך אינו מקיים את יסוד תום הלב החיוני להתגבשות ההגנה. יש לדחות אפוא את טענות עו"ד ויזל בנוגע לתחולת הגנת סעיף 15(10) לחוק.

61. אציין כי טענת הגנה נוספת שהעלתה עו"ד ויזל **לראשונה** בשלב הסיכומים (ס' 36 לסיכומי עו"ד ויזל), נסמכת על הגנת סעיף 13(11) לחוק. ברם, אין כל זכר לטענה זו בכתב ההגנה ועל כן מדובר בהרחבת חזית ברורה. ממילא, גם לגופם של דברים, עו"ד ויזל לא הסבירה כיצד הגנה זו רלוונטית לענייננו.

62. העולה מן המקובץ הוא כי דבריה של עו"ד ויזל במסגרת הפרסום הראשון עולים כדי לשון הרע כלפי תורג'מן, ויש לדחות את כלל טענות ההגנה שהועלו על-ידי עו"ד ויזל בעניין זה.

הפרסום השני מושא כתב התביעה (פרסום בפייסבוק מיום 13.8.2018)

63. מכאן יש לפנות ולבחון את הפרסום השני מושא התביעה העיקרית. כזכור, מדובר בפוסט שפרסמה עו"ד ויזל ביום 13.8.2018 בדף העסקי שלה ברשת החברתית "פייסבוק", וזאת יומיים בטרם ניתן פסק הדין בערעור בבית הדין הצבאי לערעורים. במסגרת פרסום זה, אשר כוון בעיקרו נגד העיתונאי גיא לרר, כתבה עו"ד ויזל, בין היתר, כי לרר "עשה ביודעין שימוש מזוהם בעבריינות ומתלוננת שווא וסייע לה במהלכי הסחיטה שלה". בעוד שתורג'מן איתנה בדעתה כי הקורא הסביר והתגובות שבאו בעקבות הפוסט קושרים את הביטויים הללו אליה באופן ישיר, מכחישה עו"ד ויזל מכל וכל זיקה זו. ודוקו: עו"ד ויזל לא העמידה ביחס לפרסום ספציפי זה מערכת טענות הגנה נפרדת או עצמאית, אלא סמכה ידיה על שלל הגנותיה הכלליות המעוגנות בחוק איסור לשון הרע ואשר נזכרו לעיל. יחד עם זאת, במישור העובדתי חידדה עו"ד ויזל והדגישה קו הגנה מוגדר וספציפי, לפיו ההתבטאויות בדבר "מתלוננת שווא" ו"עבריינית" נכתבו בפרסום השני "מבלי כל קשר לתובעת". לשיטתה, הפרסום הופנה באופן בלעדי כלפי הגב' יוספה ברק, עמה ניהלה עו"ד ויזל סכסוך משפטי ותקשורתי ממושך. בהקשר זה מדגישה עו"ד ויזל כי גב' ברק הגישה בשעתו תלונת שווא בגין הטרדה מינית נגד לקוח אחר של עו"ד ויזל (חבר הכנסת לשעבר יהודה גליק), תיק אשר נסגר לימים מחוסר אשמה, ומכאן הסכסוך בין השתיים. לדברי עו"ד ויזל, ההתייחסות למר לרר בפוסט הייתה בקשר עם הכתבות ששידר על אודות גב' יוספה ברק ופסקי הדין שניתנו בעניינה, ומשכך לא קמה לתורג'מן כל עילת תביעה בגין פרסומים אלה. תורג'מן מצידה דוחה טענה זו וטוענת כי אף ששמה אינו מאוזכר בפרסום השני, ברור מהקשר הדברים כי פרסום זה כוון אף הוא כלפיה. לשיטתה, הדבר מוכח בבירור גם מתוך התגובות וחילופי הדברים שניהלה עו"ד ויזל עצמה עם גולשים שונים בשולי אותו פרסום בזמן אמת.

64. לאחר בחינת מכלול הראיות והעדויות בסוגיה זו, באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה בכל הנוגע לפרסום השני - להידחות. הטעם המרכזי לכך הוא שתורג'מן לא עמדה בנטל להוכיח, ברמה הנדרשת במאזן ההסתברויות במשפט האזרחי, כי פרשנותו הסבירה של הפרסום מלמדת כי הוא אכן כוון כלפיה. להשקפתי, הקורא הסביר הנחשף לפוסט זה לא יכול היה להבין, מתוכו או מהקשרו המיידי, כי עו"ד ויזל מתכוונת בדבריה לתורג'מן. בראש ובראשונה, עיון בפוסט עצמו מעלה כי שמה של תורג'מן נעדר ממנו לחלוטין. הפוסט מנוסח כמתקפה על העיתונאי גיא לרר, תוך אזכור כללי של מתלוננת עלומה שבה הוא עשה לכאורה "שימוש מזוהם". מעבר לכך, עיון בנספח 7 לתצהיר העדות הראשית של תורג'מן - צילום המסך של הפוסט בצירוף התגובות שליוו אותו - מלמד כי לא ניתן לדלות מן התגובות כל אזכור של תורג'מן. כך למשל, נכתב באחת התגובות שם (כלפי עו"ד ויזל): "פשוט מתביישת שאת ואני מאותו מין [...] על סמך מה את מרשה לעצמך לרמוס אנשים וקורבנות?!", ובתגובה נוספת נכתב: "עצוב לדעת שאת מאמינה בזה באמונה שלמה ומפיצה את זה לעולם". מדובר אמנם בתגובות עוינות לעו"ד ויזל, אך לא ניתן ללמוד מהן כי אותם מגיבים הבינו שעו"ד ויזל מתכוונת בדבריה דווקא לתורג'מן. משמעות הדבר היא כי בזמן אמת, מתוך הראיות שהוגשו לתיק, לא ניתן ללמוד כי הגולשים או הקוראים הסבירים זיהו את תורג'מן כמי שעומדת במוקד הפרסום.

65. במהלך ישיבת ההוכחות, ביקש בית המשפט לברר עם עו"ד ויזל מדוע זו לא טרחה להדגיש ולכתוב במפורש בפרסום כי היא מתכוונת לגבי יוספה ברק על מנת למנוע בלבול אפשרי (פרוטוקול, עמ' 111, ש' 5-6). עו"ד ויזל נמנעה מלידתן הסבר מבורר לכך (וכדבריה, "[...] אין פה גם מילה שרלוונטית אליה, מה המילה שחיטה יכולה להיות קשורה אליה, אם אני כבר אומרת ומה שפרסמתי ושעברו את הפרסומים מה שרשום מתלוננת שווא למה שאני זה כמו שאני אגיד עליה רוצחת סדרתית מה הקשר"; שם, ש' 13-16). חרף היעדר מתן הסבר כאמור, אין בכך כדי לשלול את האופן שבו יש לבחון את הפרסום בכללותו בראי הגולש הסביר. אציין עוד, כי בהמשך החקירה הנגדית, הפנה בא-כוח תורג'מן, עו"ד יועז, לתגובות של מגיבים שונים לפוסט אשר אזכרו את תורג'מן בתגובתם (עמ' 111 לפרוטוקול, ש' 17-20). עו"ד יועז שאל את עו"ד ויזל מדוע לא העמידה מגיבים אלה על טעותם בזמן אמת, קרי, מדוע לא הבהירה להם בתגובה חוזרת כי התכוונה לגבי ברק ולא לתורג'מן, שעה שמאותן תגובות עלה לכאורה כי הם סבורים שהפרסום עסק בתורג'מן. ואולם, התברר כי אותן תגובות הקושרות את תורג'מן לפוסט, **לא צורפו לחומר הראיות** (ראו חילופי הדברים בהרחבה בעמ' 111-114 לפרוטוקול), אף שלנספח ז' לתצהירה של תורג'מן צורפו תגובות אחרות. בנסיבות אלה איני סבור כי ניתן להסתמך על תגובות שלא צורפו לחומר הראיות לצורך בחינת פרשנותו של הפרסום בראי הגולש הסביר. היוצא מן המקובץ הוא, כי בהיעדר אזכור מפורש של שמה של תורג'מן בפרסום השני; משהתגובות שהוגשו כדין לתיק (נספח 7) אינן מאזכרות את תורג'מן כלל, במישרין או במרומז; ומשלא הונחה כל תשתית ראייתית קבילה אחרת המלמדת כי הקורא הסביר קישר את האמור בפרסום השני דווקא לתורג'מן, הרי שלא עלה בידי תורג'מן להוכיח, כי הפרסום עולה כדי לשון הרע כלפיה. אשר על כן, דין תביעתה של תורג'מן בכל הנוגע לפרסום השני (הפרסום מיום 13.8.2018) להידחות.

66. למעלה מן הדרוש, מצאתי להוסיף כי על פני הדברים עו"ד ויזל אף הרימה את הנטל להוכיח כי ניהלה הליכים משפטיים נגד גב' יוספה ברק, בין אם בשם לקוחה, ח"כ לשעבר יהודה גליק, ובין אם בעצמה (ראו ההליכים הנזכרים בסעיפים 25-27 לסיכומי עו"ד ויזל). על כן, לא ניתן לשלול את האפשרות כי אכן התכוונה בגדר הפרסום השני לגבי ברק ולא לגבי תורג'מן. אדגיש: אילו הייתה מוגשת לבית המשפט תשתית ראייתית מלאה בנוגע לתגובות לפרסום השני (וביתר פירוט, לאופן שבו הגיבה עו"ד ויזל למגיבים השונים), ניתן אולי היה להגיע למסקנה אחרת. ברם, התגובות כולן לא צורפו לתיק. על סמך חומר הראיות שהוגש לתיק כדין (נספח 7 לתצהיר תורג'מן), לא ניתן לקבוע כי הוכח, במאזן הסתברויות, כי הפרשנות הסבירה של הפרסום השני היא כי פרסום זה התייחס לתורג'מן דווקא, ולא לגבי ברק.

הפרסום השלישי מושא כתב התביעה (פרסום בפייסבוק מיום 4.10.2018)

67. נפנה לפרסום השלישי, שעניינו פוסט שפרסמה עו"ד ויזל בדף ה"פייסבוק" האישי שלה ביום 4.10.2018. הפוסט פורסם כחודשיים לאחר פסק-דין של בית הדין הצבאי לערעורים. בפוסט זה שיתפה עו"ד ויזל כיצד הצהירה בפני הרכב שופטים בתיק אחר, כי לא תלחש לעדה "תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל" או "פרינססה", משפטים שלטענתה הם "הזויים שמתלוננת השווא מהתוכנית של גיא לרר אמרה שאמרתי לה". בהמשך הפוסט כתבה עו"ד ויזל מפורשות: "אבל לירון תורג'מן מתלוננת שווא אמרה שלחשתי לה... רצ"ב תמונה: גיא לרר (תומך במתלוננות שווא), לירון

תורגמן המתלוננת שווא בכבודה ובעצמה", תוך צירוף תמונתה של תורג'מן. בעוד שתורג'מן מלינה על כך שעו"ד ויזל שבה והטיחה בה את הביטוי "מתלוננת שווא" שלוש פעמים גם לאחר שהרשעתם של טוויל וישראל הפכה חלוטה, עו"ד ויזל טוענת מנגד כי הדברים נאמרו "בהומור" וכי השימוש בכינוי זה יוחס אך ורק לאמרות הכזב שתורג'מן ייחסה לה ביחס להתנהלותה באולם בית הדין, ולא לתלונתה בגין עבירות המין עצמן.

68. כפי שנקבע בהרחבה לעיל במסגרת הדיון בפרסום הראשון, המבחן לקיומה של לשון הרע והבנת משמעות הפרסום הוא מבחן אובייקטיבי, קרי, האופן שבו האדם הסביר והרגיל מבין את הדברים. יישום מבחן זה על הפרסום השלישי מעלה כי אין כל מקום לפרשו כפרסום המתייחס לתלונתה של תורג'מן ללשכת עורכי הדין, כפי שמבקשת עו"ד ויזל לטעון. בנוסח הפרסום אין כל אזכור, ולו ברמז, של אותה תלונה ללשכה או של הליכים משמעותיים כלשהם. הפוסט מציג את תורג'מן כ"מתלוננת שווא" שלוש פעמים במפורש. גם אם נניח לטובתה של עו"ד ויזל כי היא התכוונה, מבחינה סובייקטיבית, לטעון שתורג'מן היא מתלוננת שווא רק בקשר עם התלונה המשמעותית שהגישה תורג'מן כנגד עו"ד ויזל ללשכת עורכי הדין, הרי שקורא סביר הנחשף לפוסט זה לא יכול היה ללמוד על כך דבר וחצי דבר. בעיניו של הקורא הרגיל, כינויה של תורג'מן בביטוי "מתלוננת שווא" בהקשר זה מכוון, כפשוטו, לגרסתה בתיק האונס. משכך, יש לקבוע כי גם בפרסום זה ישנו פוטנציאל פגיעה חמור העולה כדי לשון הרע כלפי תורג'מן, בהתאם לסעיף 1 לחוק.

69. אשר לטענות ההגנה שהעלתה עו"ד ויזל, הרי שיש לדחותן במלואן, וזאת בדומה לנימוקים שכבר פורטו לעיל ביחס לפרסום הראשון. בכל הנוגע לתחולת ההגנה המוחלטת הקבועה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, מדגישה עו"ד ויזל בסיכומיה כי במועד פרסום הפוסט (4.10.2018), פסק-דין של בית הדין הצבאי לערעורים טרם היה חלוט. לטענתה, אף שפסק הדין בערעור כבר ניתן באוגוסט 2018, הרי שלכאורה טרם חלף פרק הזמן הקבוע בדין (45 ימים) להגשת בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, בהתאם לסעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (ראו סעיף 30 לסיכומי עו"ד ויזל, וכן דבריה של עו"ד ויזל בחקירתה הנגדית בעמ' 115 לפרוטוקול, ש' 1-8). ואולם, גם אם אקבל את טענתה העובדתית של עו"ד ויזל כי ההרשעה טרם הפכה חלוטה באותה נקודת זמן, הרי שאין בכך כדי להועיל לה. כפי שהוסבר ביחס לפרסום הראשון (ראו פסקאות 50-53 לעיל), הגנת סעיף 13(5) אינה נפרסת על פרסומים פומביים המופנים לציבור הרחב במנותק מההליך. פרסום פוסט ברשת החברתית "פייסבוק" אינו מהווה "צעד הננקט בקשר עם ההליך", אינו מופנה לערכאה השיפוטית הרלוונטית ואינו מסייע לניהול המשפט.

70. יש לדחות את יישומן של יתר טענות ההגנה שהעלתה עו"ד ויזל גם ביחס לפרסום זה, לרבות הגנת "אמת דיברתי" (לפי סעיף 14 לחוק) והגנות תום הלב (לפי סעיפים 15(2), 15(3) ו-15(10) לחוק). נוכח המסקנה כי פרשנותו האובייקטיבית של הפרסום מייחסת לתורג'מן הגשת תלונת שווא על עבירות מין, טענה שהוכרעה כמשוללת כל יסוד, בפסקי דין חלוטים, הרי שלא עומדת לעו"ד ויזל הגנת אמת הפרסום. יתרה מכך, וכפי שצוין ביחס לפרסום הראשון, חריגתה הבוטה של עו"ד ויזל ממתחם המידתיות שוללת ממנה את חזקת תום הלב. תגובה פומבית ברשת החברתית, המכנה את קורבן העבירה "מתלוננת שווא" תוך פרסום תמונותיה, אינה יכולה להיחשב כהגנה סבירה על המוניטין המקצועי של עו"ד ויזל או כהכחשה לגיטימית ומידתית של לשון הרע שהוטחה בה

לטענתה. מקומו של הברור בקשר לתלונתה של תורג'מן ללשכת עורכי הדין הוא במוסדות הלשכה, ולא ב"כיכר העיר" ברשתות החברתיות. לפיכך, מתגבשת אחריותה של עו"ד ויזל לפי חוק איסור לשון הרע, אף בגין הפרסום השלישי.

הפרסום הרביעי מושא כתב התביעה (פרסום בפייסבוק מיום 7.10.2018 ומכתב התראה מאותו יום)

71. עניינו של הפרסום הרביעי בפוסט שפרסמה עו"ד ויזל בדף ה"פייסבוק" העסקי שלה ביום 7.10.2018, שבו נכתב כי "כאשר מתלוננת שווא מפרסמת אמרות אשר מהוות לשון הרע אין מנוס מאשר לתבוע אותה!". לפוסט זה צורף מכתב התראה שבו דרשה עו"ד ויזל מתורג'מן התנצלות ופיצוי בסך 700,000 ש"ח, בטענה כי תורג'מן הוציאה את דיבתה רעה בתוכנית "הצנרת" עת ייחסה לעו"ד ויזל אמירות פוגעניות באולם הדיונים (כגון המשפט "תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכללי"). בשלב זה ראוי להקדים ולהדגיש נתון דיוני מהותי: הפוסט עצמו לא צורף לכתב התביעה או לתצהירה של תורג'מן, ולחומר הראיות הוגש אך ורק העתקו של מכתב ההתראה בלבד (נספח 9 לכתב התביעה; נספח ט' לתצהיר תורג'מן).

72. את הדיון בפרסום הרביעי יש לחלק לשניים: מכתב ההתראה שנשלח לתורג'מן, והפוסט שלפי הנטען פורסם על-ידי עו"ד ויזל ברשת החברתית "פייסבוק" ושאליו צורף אותו מכתב. בכל הנוגע למכתב ההתראה כשלעצמו, הרי שנקודת המוצא היא כי מכתב מעין זה אינו יכול לבסס, כעילה עצמאית, תביעה לפי חוק איסור לשון הרע. הלכה היא כי מכתבי התראה כגון דא מוגנים בהתאם לחסינות הקבועה בסעיף 5(13) לחוק (ראו למשל רע"א 4512/20 **חברת מנו ספנות בע"מ נ' בלס**, פסקה 13 (14.10.2020) והאסמכתאות **שם**). משכך, מכתב ההתראה כשלעצמו אינו מקים לתורג'מן עילת תביעה כלפי עו"ד ויזל (ואף לא נטען כך).

73. תורג'מן טענה כי עו"ד ויזל לא הסתפקה במשלוח המכתב אלא בחרה להציגו בפני הציבור הרחב בדף ה"פייסבוק" העסקי שלה, תוך הוספת הכיתוב המכפיש לפיו: "**כאשר מתלוננת שווא מפרסמת אמרות אשר מהוות לשון הרע אין מנוס מאשר לתבוע אותה!** [ההדגשות אינן במקור – ר' ג']". היינו, גם בקשר עם פרסום זה מלינה תורג'מן בעיקר על השימוש בביטוי "מתלוננת שווא" כלפיה. אלא שבמישור הראייתי, תורג'מן לא צירפה לחומר הראיות את הפוסט האמור. בעוד **שמכתב ההתראה עצמו** הוגש לתיק בית המשפט (נספח 9 לכתב התביעה; נספח ט' לתצהיר תורג'מן), הרי **שהפרסום הנטען ב"פייסבוק"** (הכולל את הביטוי "מתלוננת שווא"), אשר מהווה את ליבת העילה הנטענת בכל הנוגע לפרסום הרביעי, אינו מצוי בחומר הראיות בהליך זה. כידוע, במשפט האזרחי חל הכלל לפיו "המוציא מחברו עליו הראיה". הנטל להוכיח את עצם ביצוע הפרסום, את נוסחו המדויק, את הקשרו ואת הפלטפורמה שבה פורסם רובץ במלואו לפתחה של תורג'מן. משנמנעה תורג'מן מלהגיש את צילום המסך של הפוסט הנטען, או כל ראיה קבילה אחרת שמתעדת את אופן הצגת הדברים, ברי כי לא הונחה בפני בית המשפט תשתית עובדתית המאפשרת לבחון את יסודות העוולה בכל הנוגע לפרסום הרביעי. לפיכך, דין התביעה בכל הנוגע לפרסום הרביעי (מיום 7.10.2018), להידחות.

הפרסום החמישי מושא כתב התביעה (פרסומים בפייסבוק מיום 11.12.2018)

74. הפרסום החמישי והאחרון מושא התביעה העיקרית הינו מיום 11.12.2018. באותו היום שיתפה עו"ד ויזל בדף ה"פייסבוק" הפרטי והעסקי שלה קטע מתוכנית "הצנרת" שבו השתתפה תורג'מן, במסגרת אייטס שסיקר חוק חדש המתיר לנפגעות עבירות מין להיחשף לציבור בשמן ללא אישור שיפוטי. לכתבה המשודרת צירפה עו"ד ויזל כיתוב בוטה שבו קבעה: "אני תמיד אמרתי ואמשיך לצעוק [...] שלירון תורג'מן שקרנית ועבריינית – עכשיו גם היא וגם גיא לרר הוכיחו זאת בשידור חי!!! שאפו על הדמעות תנין". בעוד שתורג'מן טוענת כי מדובר בהטחת האשמות שקריות ומבזות, בפרט כאשר הרשעת תוקפיה כבר הייתה חלוטה סופית, לעו"ד ויזל קו הגנה מוגדר (סעיף 34 לתצהירה). לשיטתה, במועד השידור החוק הקיים עדיין אסר על חשיפת זהות המתלוננת ללא היתר, ועל כן תורג'מן ולרר פעלו בניגוד לדין – דבר שהצדיק את הכינוי "עבריינית" באותה נקודת זמן, הגם שהחוק תוקן מיד בסמוך לכך. אשר לכינוי "שקרנית", חוזרת עו"ד ויזל וטוענת כי כוונתה הייתה אך ורק להכחשת "סיפורי הבדים" שתורג'מן הפיצה נגדה באופן אישי.

75. כפי שנקבע לעיל, המבחן הקובע לבחינת משמעות הפרסום, עניינו במובנם הטבעי והרגיל של הדברים בעיני האדם הסביר והרגיל הנחשף אליהם בזמן אמת. על רקע זה, הפרשנות הסבירה היחידה המתקבלת על הדעת בנוגע לפרסום החמישי, היא כי הדיבור "שקרנית ועבריינית" מתייחס במישרין לתלונתה המקורית של תורג'מן כלפי טוויל וישראל בגין ביצוע עבירות המין. אין בידי לקבל את טענת עו"ד ויזל לפיה קורא סביר היה מבין כי הדיבור "עבריינית" כוון אך ורק לכך שתורג'מן חשפה את זהותה ושמה בציבור בטרם נכנס לתוקפו התיקון לחוק אשר התיר לנפגעות עבירות מין לחשוף את שמן בציבור ללא קבלת היתר שיפוטי. אדם מן השורה אינו עורך הבחנות משפטיות וטכניות דקות מעין אלו, ובוודאי שאינו מנתק את המילה מהקשרה התקשורתית המלא. מה גם, שאפילו הייתי נכון לקבל קו טיעון דחוק זה, אין בו כדי להעניק שמץ של ביסוס או הצדקה להטחת הכינוי "שקרנית". בדומה לכך, בהיעדר כל אזכור בפרסום החמישי, לתלונה שהגישה תורג'מן כנגד עו"ד ויזל לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, הקורא הסביר לא יכול היה לקשור הדיבור "שקרנית" לתלונה שהגישה תורג'מן נגד עו"ד ויזל ללשכת עורכי הדין. מדובר, אם כן, בלשון הרע ברף חומרה גבוה במיוחד.

76. יש לדחות את טענת עו"ד ויזל כי עומדות לה בנוגע לפרסום זה ההגנות המעוגנות בחוק איסור לשון הרע. ראשית, בכל הנוגע להגנת סעיף 13(5) לחוק, ברי כי אין מדובר בפרסום המוגן בחיסיון, כפי שהובהר לעיל. שנית, הגנת "אמת דיברתי" מכוח סעיף 14 לחוק אינה עומדת אף היא לעו"ד ויזל. במועד הפרסום, גרסתה של תורג'מן בפן הפלילי כבר אומצה בפסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים, אשר הותיר את הרשעתם של טוויל וישראל על כנה. לפיכך, ייחוס המילים "שקרנית ועבריינית" לתורג'מן ביחס לתלונתה עומד בסתירה מוחלטת לאמת העובדתית והמשפטית כפי שנקבעה על ידי הערכאות המוסמכות. שלישית, יש לדחות את תחולתן של הגנות תום הלב המעוגנות בסעיפים 15(2), 15(3) ו-15(10) לחוק. בהתאם להוראת סעיף 16(ב)(2) לחוק, חזקת תום הלב נשללת מקום בו חורג הפרסום מתחום הסביר באותן נסיבות, וכך הוא הדבר בענייננו. אשר על כן, מתגבשת אחריותה המלאה של עו"ד ויזל לפי חוק איסור לשון הרע, גם בגין הפרסום החמישי.

לסיכום, יש להטיל על עו"ד ויזל אחריות בעוולת לשון הרע ביחס לפרסום הראשון (הראיונות בטלוויזיה בנובמבר 2017), לפרסום השלישי (הפוסט מיום 4.10.2018), ולפרסום החמישי (הפוסט מיום 11.12.2018). מנגד, התביעה נדחית בכל הנוגע לפרסום השני ולפרסום הרביעי, מהטעמים שפורטו לעיל.

דיון והכרעה – התביעה שכנגד

77. בליבת התביעה שכנגד ניצבת הכחשתה הגורפת והמוחלטת של עו"ד ויזל לטענות בדבר התנהלותה הפסולה באולם הדיונים. עו"ד ויזל טוענת בנחרצות כי מעולם לא התעמרה בתורג'מן במסגרת החקירה הנגדית או בכל שלב אחר של המשפט, וכי מדובר בעלילת שווא חמורה שתורג'מן טפלה עליה.

תיאור הפרסומים מושא התביעה שכנגד מתמקד אפוא באותן אמירות ספציפיות שבהן ייחסה תורג'מן לעו"ד ויזל מעשים פוגעניים ומבזים במהלך הדיון המשפטי גופו. מדובר, בעיקרו של דבר, בשתי טענות עובדתיות: הראשונה, כי עו"ד ויזל פגעה בה באמצעות "עקיפות" מילוליות ולחישות בלתי פוסקות באוזנה מחוץ לפרוטוקול, במסגרתן הטיחה בה משפטים קשים כגון "תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל" וכינתה אותה בלעג "פרינססה". השנייה היא טענתה של תורג'מן כי עו"ד ויזל דרשה ממנה על דוכן העדים לבצע הדגמה פיזית של המעשים שבוצעו בה. לשיטת עו"ד ויזל, מדובר בהאשמות כוזבות ובשקרים מוחלטים שאין להם כל עיגון עובדתי, ומשעשתה בהם תורג'מן שימוש פומבי נרחב כדי להציגה כמי שמתעללת בנפגעות עבירה, קמה לה עילה מובהקת לקבלת סעד כספי לפי חוק איסור לשון הרע.

78. עילת התביעה שכנגד מושתתת, כזכור, על חמישה פרסומים שונים: **הפרסום הראשון (תוכנית "הצנרת" מיום 29.11.2017)**: במסגרתו ייחסה תורג'מן לעו"ד ויזל התעמרות מילולית באולם (תורג'מן טענה שעו"ד ויזל הטיחה בה במהלך המשפט את הדברים "תראי איך את נראית. מי ירצה אותך בכלל?" וכן- "מה קרה? היא רזתה בגלל שפתאום יש לה חבר?") וכן טענה כי עו"ד ויזל ביקשה ממנה, במהלך החקירה הנגדית, לערוך הדגמה ופנתה לנאשם באמרה: "בוא שהיא תדגים עליך"; **הפרסום השני (פוסט פייסבוק מיום 7.10.2018)**: פוסט בו קשרה תורג'מן את הגיהינום הנפשי שעברה ל"מעטפת של קללות של עורכת הדין נוגה ויזל" ולשקרים שהאחרונה הפיצה לכאורה בתקשורת; **הפרסום השלישי (פוסט פייסבוק מיום 26.6.2019)**: פורסם תחת הכותרת "עורכת דין שמתעמרת במתלוננות אונס!!". תורג'מן ייחסה בו לעו"ד ויזל התעללות נפשית, ועמדה בהרחבה על הטענה כי עו"ד ויזל ביקשה מהאנס "לבוא ושאני אדגים אליו", אקט שנבלם רק בהתערבות השופטת; **הפרסום הרביעי (שידור "לייב" בתוכנית "הצינור" מיום 2.7.2019)**: תורג'מן חזרה על הטענות בדבר התעללות רגשית והשמעת "עקיפות" מילוליות באולם (כגון שימוש של עו"ד ויזל בביטוי "הפרינססה"; "תראי איך את נראית מי ירצה אותך בכלל"; ו- "מה קרה רזית, כי יש לך חבר"). במסגרת השידור שבה ועלתה סוגיית ההדגמה אך הדברים טאמרו על-ידי העיתונאית מיה נהור, שאישרה בקולה כי עו"ד ויזל דרשה מתורג'מן להדגים את המעשים שבוצעו בה על הנאשם ישראלי, עד שהשופטים הורו לו לחזור למקומו; **הפרסום החמישי (דיון**

בוועדת הכנסת מיום 19.12.2017 וסיקורו): תורגימן העידה בוועדה לקידום מעמד האישה כי עו"ד ויזל פגעה בה באמצעות עקיצות ולחישות באוזן, ושבה על הטענה כי עו"ד ויזל דרשה ממנה להדגים את מעשי האונס על גבי הנאשם ישראלי, פעולה שנבלמה על ידי השופטים ש"שמו קו אדום".

79. במסגרת השלב הראשון של "תרשים הזרימה" בבחינת תביעה המוגשת לפי חוק איסור לשון הרע, יש לבחון כאמור, אם האמירות המיוחסות לתורגימן בפרסומים מושא התביעה שכנגד עולות כדי לשון הרע כלפי עו"ד ויזל. בהקשר זה אני סבור כי אכן ייחוס אמירות או מעשים כגון דא לעורכת-דין עלול על פניו, להשפיל אותה בעיני הבריות, לעשותה מטרה לשנאה, לבוז וללעג מצדם, ולפגוע באופן ישיר במשלח ידה ובמקצועה, כמשמעות הדברים בסעיפים 1(1) ו-1(3) לחוק איסור לשון הרע. על רקע זה, יש לפנות לשלב השני ב"תרשים הזרימה", ולבחון את טענות ההגנה של תורגימן, ובראשן הגנת אמת הפרסום המעוגנת בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

כידוע, נטל ההוכחה להתקיימותה של הגנת אמת בפרסום, רובץ במלואו על כתפי המפרסם, ובענייננו, על תורגימן. כלומר, מוטל היה על תורגימן להציג ראיות ממשיות לכך שהדברים שפורסמו על ידה היו אמת. בהקשר זה, הראיה האובייקטיבית המרכזית אשר יכולה הייתה לשפוך לכאורה אור על השאלה אם הדברים שאמרה עו"ד ויזל לתורגימן אכן נאמרו על-ידה, היא פרוטוקול הדין בבית הדין הצבאי; אותו פרוטוקול שבו, לפי הנטען, השמיעה עו"ד ויזל באוזניה של תורגימן את אמירות הגנאי המיוחסות לה, ושבו ביקשה ממנה לכאורה לבצע את ההדגמה על גבי הנאשם. אלא שכפי שצוין לעיל בהרחבה (ראו פסקאות 31-32 לעיל), בית הדין הצבאי לערעורים **לא התיר לפרסום** את מלוא פרוטוקול חקירתה הנגדית של תורגימן, ותחת זאת התיר לעשות שימוש במקטע קצר ומצומצם בלבד מתוך הפרוטוקול מיום 24.11.2015, כדלקמן:

"20 [עו"ד ויזל – ר' ג'] : תגידי לי, אני חייבת עוד הפעם להדגים בפני בית הדין מה היה עם הסיבוב. אני לא דורשת את זה מהמתלוננת. אני רוצה שאם אפשר להדגים את זה עם חברתי".

80. עיון מדוקדק במקטע יחיד וקצר זה מתוך הפרוטוקול מוביל למסקנה כי לא ניתן לקבוע על בסיסו ממצא עובדתי מכריע, בשאלה האם עו"ד ויזל ביקשה כי תורגימן תבצע הדגמה על גבי הנאשם, אם לאו. כפי שציין גם בית הדין הצבאי לערעורים בהחלטתו, מדובר בטקסט קצר שניתן לפרשנות לכאן ולכאן; מחד גיסא, ניתן לראות בהתבטאות "אני לא דורשת את זה מהמתלוננת" משום הוכחה לכך שגרסתה של עו"ד ויזל היא הנכונה ושמעולם לא הועלתה דרישה להדגמה כלפי תורגימן; מאידך גיסא, ניתן לפרש את הדברים כגרסת תורגימן, לפיה דברים אלו נרשמו מפיה של עו"ד ויזל כמעין נסיגה מדרישה מוקדמת שהועלתה על ידה בעל פה שניות ספורות קודם לכן, ואשר נבלמה על ידי השופטים. ממילא, מובן מאליו כי אין במקטע פרוטוקול מצומצם זה כדי לשפוך אור, ולו במעט, על השאלה הנוספת השנויה במחלוקת: האם עו"ד ויזל אמרה לתורגימן את האמירות הלעגניות הנוספות הנזכרות בפרסומים ("תראי איך את נראית", "פרינססה" וכיוצא באלו), אשר לפי הנטען כלל לא מצאו את דרכן אל תוך הפרוטוקול הרשמי.

81. בנסיבות אלה מוטל היה על תורגימן להציג תשתית ראייתית המבססת את גרסתה העובדתית לגבי האירועים שהתרחשו בתוך כותלי בית הדין. מלבד עדותה שלה (ומנגד, עדותה

המכחישה של עו"ד ויזל), לא הוצגה תשתית ראייתית כאמור. על כן, לכאורה היה מקום להכריע בטענה של אמת בפרסום תוך הכרעה בין שתי עדויות סותרות שהוצגו בהליך – זאת של תורג'מן מחד גיסא, וזאת של עו"ד ויזל מאידך גיסא. אומר, כי להשקפתי נכון היה לאמץ את גרסתה של **תורג'מן** בהקשר זה על יסוד עדותה בהליך שבפניי, אותה מצאתי להעדיף על פני עדותה של עו"ד ויזל, בהיותה משכנעת, סדורה וקוהרנטית יותר. עם זאת, אין צורך לטעת מסמרות בעניין, שכן כפי שיפורט להלן, סוגיה עובדתית זו, קרי, השאלה אם עו"ד ויזל ביקשה מתורג'מן לבצע הדגמה והאם אמרה לה את האמירות המשפילות אשר נזכרו בפרסומיה של תורג'מן מושא התביעה שכנגד, התבררה, נדונה והוכרעה בהליך משפטי אחר שהתנהל במקביל להליך דנא, שבו עו"ד ויזל נטלה חלק פעיל. כוונתי היא לפסק דין **חלוט** שניתן על ידי בית משפט השלום בכפר סבא מפי כב' השופט ר' פלג בת"א (שלום כ"ס) 34025-04-21 **שטלריד נ' עו"ד ויזל** (5.11.2024) (להלן: **עניין שטלריד**).

82. בהליך האמור, בעלות הדין היו עו"ד ויזל ושטלריד (שטלריד, כזכור, הייתה מי שליוותה את תורג'מן בדיוני בית הדין הצבאי). באותו הליך נדונו תביעות הדדיות שהגישו עו"ד ויזל ושטלריד זו כלפי זו, לפי חוק איסור לשון הרע. בכתב התביעה שהגיש עו"ד ויזל באותו הליך, תבע עו"ד ויזל משטלריד פיצוי לפי חוק איסור לשון הרע, בגין שלושה פרסומים של שטלריד שייחסו לעו"ד ויזל אמירות שונות כלפי תורג'מן במהלך הדיונים בבית הדין הצבאי, בתוך האולם ומחוצה לו (ראו פסקה 63 לפסק-הדין): **ראשית**, דברי שטלריד בריאיון בטלוויזיה (29.11.2017), ובהם הציטוטים שייחסה לעו"ד ויזל כלפי תורג'מן: "תראי איך את נראית. את שמנה", "אני שמחה שאת בוכה. הלוואי ותבכי כל החיים", והכינוי "הפרינססה" בערעור (ראו פסקה 54 לפסק-הדין בעניין **שטלריד**); **שנית**, פוסט בפייסבוק שפרסמה שטלריד ביום 26.12.2017, ובו אמירות כגון "במשך שנים היא דרכה על גוויות... התאכזרה לקורבנות... תקפה אישית נפגעות אמיצות" (ראו, **שם**, פסקאות 58-59); **שלישית**, מאמר דעה בביטאון לשכת עורכי הדין שפרסמה שטלריד בחודש אפריל 2018 ובו תוארו אמירותיה הנטענות של עו"ד ויזל כלפי תורג'מן (**שם**, פסקה 61). לענייננו חשוב לציין, כי בפסק-הדין נקבע שהאמירות הקשות שיוחסו לעו"ד ויזל אכן נאמרו על-ידה ולכן חוסות תחת הגנת אמת בפרסום (**שם**, פסקה 117). בהקשר זה קבע בית המשפט בעניין **שטלריד**, כי הוכחו לפניו, ברמת ההוכחה הנדרשת בהליך אזרחי, ארבעת האירועים הבאים: באחד הדיונים שבהם תורג'מן העידה בבית הדין הצבאי, עו"ד ויזל אמרה לה, "כפי הנראה בקול שקט ומחוץ למסגרת הדיון": "תראי איך את נראית" ו"מי ירצה אותך בכלל?" (פסקה 106א) לפסק-הדין); באחד הדיונים עו"ד ויזל עברה מול תורג'מן ואמרה לה "פשש תראי איך היא רזתה?" ו"מה קרה היא רזתה בגלל שפתאום יש לה חבר?" (פסקה 106ב) לפסק-הדין); בדיון בבית הדין הצבאי לערעורים כינתה עו"ד ויזל את תורג'מן "הפרינססה" (פסקה 106ג) לפסק-הדין); ובמהלך דיון שבו העידה תורג'מן, כשעלתה מחלוקת על פעולה פיזית נטענת תוך כדי מעשה האונס, עו"ד ויזל הציעה, "קבל עם ועדה", שהנאשם ישראלי ידגים את הפעולה עם ועל תורג'מן (פסקה 106ד) לפסק-הדין).

83. קביעות עובדתיות חלוטות אלה של בית משפט השלום בכפר-סבא בעניין **שטלריד**, בוססו, בין היתר, על שורה של נימוקים: עדות תורג'מן בבית משפט השלום בכפר-סבא נמצאה ברורה, רהוטה ומהימנה ולא נסתרה, תוך עקביות בין גרסאותיה לאורך השנים (פסקה 107 לפסק-הדין); עדות שטלריד תמכה בה (**שם**, פסקה 108); עדות עו"ד מאשה יודשקין, התובעת הצבאית המובילה בהליך, חיזקה את עדות תורג'מן אף היא, בפרט לעניין השמעת הכינוי "פרינססה", ובעניין תיאור

אירוע ההדגמה שביקשה עו"ד ויזל (שם, פסקה 109); ההתנהלות הקיצונית והבוטה הכללית של עו"ד ויזל (שם, פסקה 110); ודחיית עדותה של אחות הנאשם, אשר טענה כי לא שמעה את הדברים מצד עו"ד ויזל (שם, פסקה 113). בית המשפט סיכם וקבע בפסק-דינו (פסקה 114), כי "האמירות האישיות הקשות, וההצעה שהנאשם באונס יבצע הדגמה על קורבנו, מצביעות על כך ש[עו"ד ויזל] נהגה ב[תורג'מן] בחוסר רגישות הגובל באכזריות, בבוטות, בהשפלה ובביזוי. לא מדובר באדישות סתם, אלא בפעולות מכוונות, שנועדו לפגוע ב[תורג'מן]".

יוער, כי אף שפסק הדין בעניין שטלריד ניתן לאחר שלב ההוכחות, הצדדים התייחסו אליו בהרחבה רבה בסיכומיהם ובמובן זה ניתנה להם הזדמנות מלאה להתייחס להשלכותיו על ההליך דנא.

84. להשקפתי, יש לקבל את טענת תורג'מן ולקבוע כי הקביעות בפסק-הדין בעניין שטלריד אכן שומטות את הקרקע מתחת לתביעה שכנגד כולה. זאת, בשל קיומו של השתק פלוגתא החל על עו"ד ויזל, מן הסוג של "השתק פלוגתא לא הדדי הגנתי". ייאמר כבר בפתח הדברים, כי בסיכומיה טענה עו"ד ויזל כי אין לקבוע כי יש לפסק-הדין בעניין שטלריד נפקות כלשהי לעניינינו מן הטעם שפסק-הדין אינו חלוט משהוגש עליו ערעור. ואולם, לימים נמחק הערעור שהוגש על פסק-הדין בעניין שטלריד (ראו, פסק-דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"א (מחוזי מרכז-לוד) 6371-01-25 עו"ד ויזל נ' שטלריד (7.4.2025)). על כן, ברי, כי מדובר בפסק-דין חלוט.

85. כלל הוא, כי על מנת שניתן יהיה לקבוע כי מתקיים "השתק פלוגתא" צריכים, עקרונית, להתקיים שלושה תנאים (א) הפלוגתא העולה בדיון הוכרעה כבר בדיון קודם; (ב) הפלוגתא הוכרעה לגופו של עניין; (ג) בעלי הדין בשתי התביעות הינם זהים. בכל הנוגע לתנאי השלישי, לצורך החלטתו של השתק פלוגתא נדרש ככלל שתהא זהות או קרבה משפטית בין בעלי הדין בשני ההליכים (רע"א 9771/16 נובל אנרג'י מדיטרניאן לימיטד נ' נזרי, פסקה 15 (28.9.2017)). ברם, לכלל המחייב קיומה של זהות או קרבה משפטית בין בעלי הדין בשני ההליכים נקבעו חריגים שונים. בהקשר זה נקבע בפסיקה, כי "בשים לב לתכליות שלשמן נדרשת זהות הצדדים לצורך יצירת השתק פלוגתא – מתן הזדמנות לכל בעל דין לומר את דברו לפני בית המשפט ורצון לוודא שמי שקיבל את יומו לא ישמיע דברו בשנית – מקום שבו ניתנה לבעל דין הזדמנות מלאה להציג טענותיו בעניין הפלוגתא, והעניין הוכרע לחובתו, ההשתק יופעל גם לטובת צד זר להתדיינות הראשונה" (ע"א 7742/20 אקוקה נ' עיריית תל אביב, פסקה 21 (30.1.2025) (כב' השופט ד' מינץ); כן ראו, ע"א 258/88 פיכטנבוים נ' רשם המקרקעין, פ"ד מד(2) 576 (1990)). במילים אחרות, יש לבחון את "כלל ההזדמנות", היינו יש לבחון האם לתובע ניתן יומו במלואו בבית משפט קודם ביחס לפלוגתא הרלבנטית, אף אם אין זהות בין הצדדים (ראו, רע"א 2588/13 פלוני נ' מדינת ישראל משרד החינוך, פסקה 3 (3.7.2013)). עמד על כך כב' השופט י' דנציגר ב-רע"א 2812/13 קולומביה ציוד וצרכי צילום בע"מ נ' דלתה דיגיטל בע"מ, פסקה 17 (11.7.2013), בצינו כי:

"בכל הנוגע להשתק פלוגתא, הכלל העקרוני הוא כי השתק זה יחול רק כאשר קיימת זהות בין הצדדים להתדיינות הראשונה לבין הצדדים להתדיינות המאוחרת, או לכל הפחות כאשר קיימת חליפות או קרבה משפטית מיוחדת ביניהם [...] ואולם, בעקבות

הביקורת שנמתחה על כלל ההדדיות בהקשר של מעשה בית דין, הגמיש בית משפט זה את הכללים לקיומו של השתק פלוגתא גם במקרים בהם הצד שמעלה את טענת ההשתק לא היה צד להתדיינות הראשונה, אך זאת כאשר הטענה מועלית כטענת הגנה כנגד תובע שהיה צד להתדיינות הראשונה [...] שימוש כאמור בהשתק פלוגתא זכה לכינוי 'השתק פלוגתא לא הדדי הגנתי'."

אכן, "השתק פלוגתא לא-הדדי הגנתי מתקיים כאשר נתבע מנסה לעשות שימוש בפלוגתא שהוכרעה כנגד תובע בהתדיינות קודמת בין אותו תובע לבין נתבע אחר על מנת להתגונן כנגד התובענה של התובע נגדו" (יששכר רוזן-צבי **הרפורמה בסדר הדין האזרחי: מורה נבוכים** פרק ט"ז 213S (מהדורה שלישית – דיגיטלית, יולי 2025) (להלן: **רוזן-צבי**)). זאת, ובלבד שהתקיים "כלל ההזדמנות", קרי בתנאי שניתן לתובע יומו בהליך הקודם (לביקורת על כך שבית המשפט טרם הגדיר, עד כה, בצורה ברורה למה תיחשב "הזדמנות הוגנת" אשר בהתקיימה יוחל כלל ההזדמנות ראו **רוזן-צבי**, שם, 220S).

86. בענייננו, תורג'מן, בכובעה כנתבעת שכנגד, מבקשת להציב, בכל הנוגע להגנת האמת בפרסום, חסם דיוני כנגד עו"ד ויזל על יסוד ממצאים עובדתיים שנקבעו לחובתה של עו"ד ויזל בהליך המקביל בעניין **שטלריד**. בחינת "כלל ההזדמנות" במקרה דנא מלמדת כי לעו"ד ויזל ניתנה הזדמנות מלאה, הוגנת וממצה להוכיח את גרסתה העובדתית במסגרת ניהול התביעה שכנגד שהגישה בעניין **שטלריד**. מעיון בפסק הדין שבעניין **שטלריד** עולה כי הפלוגתאות הרלוונטיות לטענת האמת בפרסום בהליך דנא, נבחנו והוכרעו, **שם**, לאחר בחינה ראייתית רחבה, קפדנית ומקיפה, לרבות בדרך של שמיעת עדויות מפורטות של גורמים רבים שנכחו באולם בית הדין הצבאי. בהקשר זה אף נבחנה עדותה של התובעת הצבאית המובילה, עו"ד מאשה יודשקין (שם, פסקה 109). לא למותר להדגיש כי עו"ד ויזל, שיוצגה בעניין **שטלריד** על ידי באי כוחה, נטלה חלק אקטיבי בכל שלבי ההליך, חקרה עדים, הציגה מסמכים וסיכמה את טענותיה לעניין הגנת "אמת דיברתי" שהעלתה שטלריד. משקיבלה עו"ד ויזל את יומה בבית המשפט במלואו, בעניין **שטלריד**, ובסיומו של דיון מעמיק נקבעו לחובתה ממצאים עובדתיים פוזיטיביים, אין לאפשר לה לפתוח פלוגתאות אלו מחדש במסגרת ההליך דנא.

87. החלתו של השתק פלוגתא זה משליכה באופן ישיר ומכריע על טענת האמת בפרסום שהעלתה תורג'מן, ומביאה, פרסום אחר פרסום, לשמיטת הבסיס המשפטי מתחת לעילת התביעה שכנגד. כך, לגבי הפרסום הראשון (תוכנית "הצנרת") והפרסום הרביעי (שידור ה"לייב" בתוכנית "הצינור"), שבהם ייחסה תורג'מן לעו"ד ויזל אמירות משפילות באולם כגון "תראי איך את נראית" וכינתה אותה בלעג "פרינססה", פסק הדין בעניין **שטלריד** קבע במפורש כממצא עובדתי כי אמירות אלו **אכן נאמרו על ידי עו"ד ויזל** בקול שקט ומחוץ למסגרת הדיון (עניין **שטלריד**, פסקאות 106א) ו-106ג). בדומה לכך, הטענה הכלולה בפרסום השני בדבר "מעטפת של קללות" ו"התעמרות" מצד עו"ד ויזל, וכן כותרתו של הפרסום השלישי ("עורכת דין שמתעמרת במתלוננות אונס!!!"), עולות בקנה אחד עם הקביעות בעניין **שטלריד** לפיהן התנהלותה של עו"ד ויזל עלתה כדי "**חוסר רגישות הגובל באכזריות, בבוטות, בהשפלה ובביזוי**" וכי מדובר ב"**פעולות מכוונות, שנועדו לפגוע**" (שם, פסקה 114). לבסוף, בכל הנוגע לגרסה המופיעה בפרסומים הראשון, השלישי, הרביעי והחמישי

לפיה עו"ד ויזל דרשה מתורגימן לערוך הדגמה פיזית של מעשי האונס על גבי הנאשם ישראלי – סוגיה עובדתית זו הוכרעה אף היא באופן פוזיטיבי לחובת עו"ד ויזל, לאחר שנקבע בפסק-הדין בעניין **שטלריד**, כי היא **אכן הציעה "קבל עם ועדה" שהנאשם יבצע את ההדגמה עם ועל קורבנו (שם, פסקה 106(ד))**.

88. הנה-כי-כן, כלל הביטויים, התיאורים וההאשמות שהטיחה תורגימן בעו"ד ויזל במסגרת חמשת הפרסומים מושא התביעה שכנגד – ביטויים אשר נסבו כולם על התנהלותה של עו"ד ויזל באולם המשפט ומחוצה לו, מעוגנים בפסק דין חלוט (**שם**, פסקה 117). משנוצר השתק פלוגתא מובהק החוסם את עו"ד ויזל מלהתכחש לממצאים אלו, הרי שיש לקבוע מניה וביה כי עלה בידי תורגימן להרים את הנטל המוטל עליה ולהוכיח כי עומדת לה הגנת אמת הפרסום, לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, ביחס לכלל הפרסומים המיוחסים לה במסגרת התביעה שכנגד. למעלה מן הצורך יוער, כי משנמנעה עו"ד ויזל מלפרט בכתב התביעה שכנגד אילו ביטויים בכל אחד מהפרסומים עולים לשיטתה כדי לשון הרע (ראו פסקאות 18, 20 ו-21 לעיל), ממילא היה מקום לדחות את התביעה שכנגד אף מטעם זה.

89. יש לדחות גם את טענת עו"ד ויזל, כי פסק-הדין בעניין **שטלריד** כמוהו כ"עדות מפי השמועה" ועל כן לא ניתן להסתמך עליו. טענה זו היא טענה **ראייתית** במהותה. ברם, הכלל של מעשה בית דין אינו כלל ראייתי אלא **מחסום דינוני**, היינו הפסק אינו "מוגש כראיה" וכל משמעותו הוא כי עו"ד ויזל **מנועה דינונית** מלהתדיין מחדש בפלוגתא שכבר נדונה והוכרעה.

90. בשולי הדברים, ובכל הנוגע לפרסום החמישי (דברי תורגימן בדיון בוועדת הכנסת מיום 19.12.2017 וסיקורו), אציין למעלה מן הדרוש, כי ספק אם יש לקבל את טענת תורגימן כי פרסום זה אינו יכול לשמש עילה לתביעה לפי חוק איסור לשון הרע נוכח ההגנה המעוגנת בסעיף 13(1) לחוק איסור לשון הרע. בסעיף זה נקבע כי לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי פרסום לפי סעיף 28 לחוק יסוד: הכנסת (הקובע כי "ההליכים בישיבת הכנסת והדברים שנאמרו בה – פרסומם אינו מוגבל ואינו גורר אחריות פלילית או אזרחית"). בפסיקת בתי המשפט נקבע כי הגנה זו חלה רק על דברים הנאמרים בישיבת **מליאת הכנסת**, ולא בישיבה של **ועדה של הכנסת** (תמ"ש (משפחה ת"א) 56460-02-14 **פלוני נ' אלמוני**, פסקאות ב(5)-(6) (31.5.2015) (כב' סגן-הנשיא (כתוארו אז) נ' **שילה**); **שנהר**, בעמ' 384). מכל מקום הכרעה בסוגיית היקף תחולתה של ההגנה שבסעיף 13(1) לחוק אף על דברים הנאמרים בישיבת **ועדה של הכנסת**, אינה נדרשת בענייננו, משנקבע כי גם על הפרסום החמישי חלה הגנת אמת בפרסום.

91. דין התביעה שכנגד להידחות אפוא במלואה, משנמצא כי ביחס לכל הפרסומים מושא התביעה שכנגד, עומדת לתורגימן הגנת אמת בפרסום.

סיכום ביניים

92. לסיכום הדברים עד כה, בכל הנוגע לתביעה העיקרית יש מקום לקבוע כי עו"ד ויזל אחראית בעוולת לשון הרע כלפי תורגימן, בגין שלושה מתוך חמשת הפרסומים מושא התביעה העיקרית:

הפרסום הראשון (הראיונות התקשורתיים מנובמבר 2017), הפרסום השלישי (הפוסט מיום 4.10.2018) והפרסום החמישי (הפוסט מיום 11.12.2018). התביעה בגין הפרסום השני והרביעי נדחתה בהיעדר תשתית ראייתית מתאימה. מנגד, בכל הנוגע לתביעה שכנגד, באתי לכלל מסקנה כי יש לדחותה במלואה, משנמצא כי עומדת לתורג'מן הגנת אמת הפרסום מכוח סעיף 14 לחוק, וזאת מכוח דוקטרינת השתק הפלוגתא הלא-הדדי ההגנתי הנובעת מפסק הדין החלוט בעניין **שטלריד**, אשר אימץ את גרסתה של תורג'מן באשר לאמירותיה של עו"ד ויזל ולדרישת ההדגמה. יש לפנות, אפוא, עתה לקביעת שיעור הפיצוי הכספי הראוי שיש לפסוק לטובת תורג'מן בגין אותם פרסומים שחבותה של עו"ד ויזל בגינם הוכחה.

היקף הפיצוי והוצאות משפט

93. מקובל לומר, כי הפיצוי בגין פרסום לשון הרע, נועד לקדם שלוש תכליות: זו התרופתית – שנועדה להשיב את מצבו של הנפגע לקדמותו; זו החינוכית-הרתעתית – שנועדה להעביר את המסר כי שמו הטוב של אדם אינו הפקר; וזו העונשית – הקשורה בכוונתו של המפרסם (עניין בכרי, פיסקה 74 לחוות-דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) **י' עמית**). לפיכך, בקביעת הפיצוי בגין עוולת לשון הרע, על בית המשפט לשקול את היקף הפגיעה במעמדו של הניזוק, בהשפלה, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, מידת פגיעתו, בהתנהגות הצדדים ומידת הזהירות בה נקט המפרסם טרם ביצוע הפרסום (רע"א 4740/00 **אמר נ' יוסף**, פ"ד נה(5) 510, 525 (2001)).

94. אפנה תחילה לפרסום הראשון, הוא הפרסום מושא הראיונות התקשורתיים מחודש נובמבר 2017. בבחינת טיבו של פרסום זה ועוצמת פגיעתו, דומני כי קשה להפריז בחומרת הדברים שהטיחה עו"ד ויזל בתורג'מן. הטחת ההאשמה בנפגעת עבירות מין כי היא "מתלווננת שווא" ו"שקרנית", וכי בדתה מליבה את תלונתה, מצויה ברף הגבוה ביותר של הפגיעות שניתן להעלות על הדעת בשמה הטוב, בכבודה ובאמינותה. חומרה זו מתעצמת שבעתיים נוכח העובדה שהדברים נאמרו לאחר שהליך פלילי הגיע אל סופו בהרשעת הנאשמים, תוך שלילת חזקת החפות שעמדה להם ותוך אימוץ גרסתה של תורג'מן כמהימנה על-ידי הערכאה הדיונית. בנסיבות אלה, לא היה מדובר עוד בהבעת עמדה במחלוקת תלויה ועומדת, כי אם בהכחשה פומבית של ממצא עובדתי שכבר נקבע, ובמתקפה על שמה הטוב של מי שגרסתה התקבלה לאחר הליך שיפוטי. בהקשר זה אדגיש, כי ההגנה על שמן הטוב של נפגעות עבירות מין נמנית עם האינטרסים המובהקים שעל בית המשפט להגן עליהם, לא כל שכן בשלב שבו גרסתן העובדתית כבר התקבלה על-ידי ערכאה מוסמכת; שכן מעבר לפגיעה הקונקרטיה בנפגעת, יש בהשמצות מסוג זה כדי להרתיע נפגעות אחרות מלהתלונן ומלהעיד, מחשש כי יוותרו אף הן חשופות לדברי דיבה אף לאחר תום ההליך הפלילי וקבלת גרסתן. לחומרת הפרסום מצטרפים שני שיקולים נוספים: ראשית, מעמדה של עו"ד ויזל כסגורית פלילית המוכרת בציבור כמי שעניינה בתלונות שווא בעבירות מין, מעמד המעצים את אמינות הדברים בעיני הציבור ומגביר את פוטנציאל פגיעתם; ושנית, היקף התפוצה הרחב של הדברים, אשר שודרו בשתי תכניות טלוויזיה נצפות.

95. לצד שיקולי החומרה האמורים, מצאתי לתת משקל מסוים, לקולה, לכך שהאירוע התקשורתי כולו, אשר התרחש בחצר שמחוץ לכותלי בית הדין הצבאי לערעורים, לא ניזום על-ידי עו"ד ויזל. אבהירמיד: אין באמירה זו כדי להביע כל עמדה ביקורתית כלפי תורג'מן, ובכלל זה כלפי רצונה, רצון חשוב כשלעצמו, לבטא עמדה מוסרית ולחשוף את זהותה ברבים על-מנת לחזק ולהעצים נפגעות עבירות מין אחרות. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שספק רב אם עו"ד ויזל ביקשה את עצם הפרסום, ולאחר עיון בחומר הראיות דומה כי נאלצה, בעל כורחה, להתראיין לתכנית בתגובה לדברים שהוטחו בה. מובן, כי אין בכך כדי להפחית ולו כהוא זה מחומרת הדברים שאמרה עו"ד ויזל, ואולם יש בכך כדי להוות שיקול מסוים לקולה בקביעת שיעור הפיצוי. כך גם העובדה שדבריה של עו"ד ויזל שודרו לאחר שנערכו על-ידי עורכי התכנית מבלי שהייתה לה שליטה מלאה על אופן הצגת הדברים. אל מול שיקולים אלה לקולה ניצב מרכיב הכוונה לפגוע. עו"ד ויזל לא הסתפקה באמירת הדברים אגב הראיון, אלא סירבה לחזור בה מהם או להתנצל אף משניתנה לה ההזדמנות לכך בראיון ההמשך למחרת, עת שבה והכריזה "על מה להתנצל.. אני אגיד עוד פעם היא שקרנית". בחירתה להפנות את הדברים אל הציבור הרחב באמצעי תקשורת, חלף השמעתם בפורום המשפטי בלבד, ועמידתה על ההשמצה חרף ההזדמנות לחזור בה, מלמדות כי לא בהגנה גרידא על לקוחה עסקינן, כי אם בכוונה לפגוע בתורג'מן ולבזותה. במכלול הנסיבות, מצאתי להעמיד את הפיצוי בגין הפרסום הראשון על סך של 30,000 ש"ח.

96. בשני הפרסומים הנוספים, הפרסום השלישי (מיום 4.10.2018) והפרסום החמישי (מיום 11.12.2018), דבקה לשיטתי חומרה יתרה. בשונה מן הפרסום הראשון, עו"ד ויזל היא שפרסמה את הדברים מיוזמתה ושלטה באופן מלא בתוכנם ובאופן העברתם לציבור, שכן עסקינן בפרסומים שפורסמו בדפי ה"פייסבוק" שלה עצמה. בפרסומים אלה העלתה עו"ד ויזל כלפי תורג'מן טענות חמורות, בוטות וקיצוניות, החורגות מכל רף מקובל של התבטאות כלפי נפגעת עבירות מין, וביתר שאת לאחר שהרשעת העבריינים אושרה על-ידי ערכאת הערעור. לחומרה זו נלווה ממד נוסף, הנובע מן ההתמדה שבה נקטה עו"ד ויזל, אשר הוסיפה והטיחה בתורג'מן את אותן השמצות אף לאחר שההרשעה אושרה בבית הדין הצבאי לערעורים והפכה חלוטה. עו"ד ויזל התירה את חרצובות לשונה והשתלחה בתורג'מן בבוטות, ללא גילוי שמץ של אמפתיה, רגישות והוגנות המצופים מעורכת דין. בהקשר זה, וכפי שכבר צוטט לעיל (ראו פסקה 83), ראיתי להזכיר את שקבע בית משפט השלום בכפר-סבא בעניין **שטלריד** ביחס להתנהלותה של עו"ד ויזל כלפי תורג'מן, עת נקבע שם (בפסקה 114) כי עו"ד ויזל "נהגה ב[תורג'מן] בחוסר רגישות הגובל באכזריות, בבוטות, בהשפלה ובביזוי", וכי "לא מדובר באדישות סתם, אלא בפעולות מכוונות, שנועדו לפגוע ב[תורג'מן]". קביעות אלה, יש בהן כדי לשפוך אור על הדפוס שאפיין את יחסה של עו"ד ויזל כלפי תורג'מן, ולחזק את המסקנה בדבר חומרתם של הפרסומים. ודוקו: אף בפרסומים אלה ניכרת כוונה ברורה לפגוע בתורג'מן ולבזותה. בפרסום השלישי שבה עו"ד ויזל וכינתה את תורג'מן "מתלוננת שווא" שלוש פעמים, נקבה בשמה המפורש וצירפה את תמונתה לצד הכיתוב "לירון תורג'מן המתלוננת שווא בכבודה ובעצמה", צירוף המעיד על מטרה מוצהרת להוקיע את תורג'מן בפני הציבור. בפרסום החמישי הוסיפה והכריזה כי "אני תמיד אמרתי ואמשיך לצעוק [...] שלירון תורג'מן שקרנית ועבריינית", וחתמה את דבריה בלעג גלוי ("שאפו על הדמעות תניין") – לשון המגלה זלזול ובוז, ונעדרת כל תכלית מלבד הרצון בהשפלתה של תורג'מן. ההתמדה בהשמצות אלה, אף לאחר שההרשעה הפכה חלוטה,

מלמדת אף היא כי תכליתן לא הייתה אלא לפגוע. אשר על כן, בגין כל אחד מן הפרסומים (הפרסום השלישי והפרסום החמישי), מצאתי לפסוק לתורג'מן פיצוי בסך של 60,000 ש"ח.

97. סיכומם של דברים, בכל הנוגע לתביעה העיקרית, הפיצוי בגין הפרסום הראשון יעמוד על סך של 30,000 ש"ח, והפיצוי בגין הפרסום השלישי והפרסום החמישי יעמוד על סך של 60,000 ש"ח בגין כל אחד מהם. הפיצוי נפסק במסלול הקבוע בסעיף 7א לחוק, ללא הוכחת נזק, ומשנקבע, כמבואר לעיל, כי כלל הפרסומים נעשו בכוונה לפגוע בתורג'מן, אף עולים הם בקנה אחד עם תקרת הפיצוי הקבועה בסעיף 7א(ג) לחוק. בסך הכל, יעמוד הפיצוי לטובת תורג'מן על סך של 150,000 ש"ח.

98. אשר לסוגיית הוצאות, נתתי דעתי למכלול השיקולים הצריכים לעניין, ובכללם תוצאות ההליך, מורכבותו ואופן ניהולו על-ידי בעלות הדין. אשר לתוצאת ההליך, תביעתה של תורג'מן התקבלה ברובה, ואילו התביעה שכנגד שהגישה עו"ד ויזל נדחתה במלואה. אמנם, התביעה העיקרית לא התקבלה במלואה, נוכח דחיית התביעה בגין הפרסום השני והפרסום הרביעי, ואולם דחייה זו נבעה מטעמים ראייתיים בלבד, ולא משום שנקבע כי אין באותם פרסומים משום לשון הרע. מכל מקום, ליבת תביעתה של תורג'מן וטענותיה העקרוניות התקבלו במלואן. מנגד, התביעה שכנגד, שבמסגרתה נאלצה תורג'מן להתגונן מפני האשמות שהוטחו בה, נדחתה מכל וכל. אשר למורכבות ההליך, אין המדובר בהליך שגרתי, והוא חייב התמודדות עם שורה של סוגיות מקדמיות ועקרוניות לא פשוטות, ובהן הזיקה שבין ההליך דנא לבין ההליך הפלילי שהתנהל בבית הדין הצבאי, סוגיית החיסיון שהוטל על פרוטוקול חקירתה הנגדית של תורג'מן והיקפו, שאלת פומביות הדיון וניהולו בדלתיים פתוחות או סגורות, ועוד. כל אלה הצריכו בירור משפטי וראייתי מעמיק, לרבות שמיעת עדויות. אשר לאופן ניהול ההליך, לא נעלם מעיניי כי במהלכו הגישה עו"ד ויזל שורה של בקשות אשר מרביתן נדחו. בקשות שונות שתכליתן הייתה לעשות שימוש בחומרים שפרסומם נאסר על-ידי ערכאה מוסמכת, הביאו לדחיות חוזרות ונשנות של מועדי הדיון ולהתארכות ההליך, באופן שהשית על תורג'מן טרחה והוצאות נוספות.

99. בקביעת שיעור שכר הטרחה וההוצאות הבאתי בחשבון אף את האגרה ששולמה על-ידי תורג'מן בגין התביעה העיקרית, ואת הוצאות ההתייצבות לדיונים שהתקיימו בהליך. בשים לב למכלול השיקולים האמורים, לתוצאת ההליך, למורכבותו, לאופן ניהולו ולהתארכותו, אני מחייב את עו"ד ויזל לשלם לתורג'מן שכר טרחת עורך-דין בסך של 40,000 ש"ח (כולל מע"מ), וכן הוצאות משפט בסך של 10,000 ש"ח.

סוף דבר

100. לא אוכל לסיים את דבריי מבלי לציין כי הלב נכמר על תורג'מן. לא זו בלבד שנאלצה לעבור אונס אכזרי ומחריד בעת שירותה הצבאי, ולהתמודד לאחר מכן עם הליך פלילי מורכב, שבמהלכו התעמרה בה עו"ד ויזל הרבה מעבר לאופן שבו מצופה מסנגור להגן על לקוחו, אלא שנאלצה אף לנהל הליך זה, שבמסגרתו הוסיפה עו"ד ויזל והטיחה בה האשמות שווא, בצורה קיצונית, בוטה וחריפה, באופן נטול חמלה ותוך הגשת תביעה שכנגד שהתבררה כמשוללת יסוד.

101. נפגעות ונפגעי עבירות מין נדרשים לאומץ לב רב כדי לשבור את שתיקתם, להתלונן ולהעיד על המעשים המחרידים שנעשו בגופם ובנפשם. שעה שתלונותיהם נענות בהכפשה ובהשמצה, ובהטחת כינויים כגון "מתלוננת שווא" או "שקרנית", אין הפגיעה מתמצה בנפגעת היחידה או בנפגע היחיד; היא משדרת לכל נפגעת ונפגע מסר קשה, לפיו "מחיר" חשיפת האמת עלול להיות ביזוי פומבי. על בית המשפט מוטלת אפוא חובה לשמור על שמן הטוב ועל כבודן של מתלוננות בעבירות מין, ולהבטיח כי אלה שבחרו לספר את סיפורן לא יופקרו לדברי דיבה. חובה זו מקבלת משנה תוקף שעה שגרסתן התקבלה ואומצה על-ידי ערכאה שיפוטית מוסמכת, ומשהפכה הרשעותם של מי שפגעו בהן חלוטה, ואולם היא קיימת ועומדת אף בשלבים מוקדמים יותר, שכן כבודו ושמם הטוב של אדם אינם הפקר. ודוקו: ההגנה על נפגעות אלה אינה עניין פרטי שבינן לבין מכפישיהן, אלא אינטרס ציבורי וערכי מן המעלה הראשונה.

102. על יסוד מכלול הטעמים האמורים, התביעה העיקרית מתקבלת בחלקה והתביעה שכנגד נדחית במלואה. כפועל יוצא מכך, עו"ד ויזל תשלם לתורג'מן את מלוא הסכומים הנזכרים בפיסקאות 97 ו-99 לעיל, וזאת בתוך 14 ימים. במקרה של איחור בתשלום יחולו הוראות חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961.

103. זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי, בתוך 60 ימים.

המזכירות תמציא לבעלות הדין את פסק-הדין ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ה סיוון תשפ"ו, 10 יוני 2026, בהעדר הצדדים.

רון גולדשטיין, שופט

